

JEŽÍŠ TO TEĎ NEVYTRHNE

MAJÍ VITULISTÉ PRAVDU?

PŘIJDE KONEC SVĚTA

PO ROCE 3500?

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

JEŽÍŠ TO TEĎ NEVYTRHNE

Markéta Chaloupková

Ježíš to teď nevytrhne
© Markéta Chaloupková

Jazyková korektura: Mgr. Eva Tovarová, Dana Rudolfová

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907927-6-0

Obsah

Předmluva.....	5
1. kapitola	6
2. kapitola	12
3. kapitola	16
4. kapitola	22
5. kapitola	26
6. kapitola	32
7. kapitola	38
8. kapitola	41
9. kapitola	47
10. kapitola	50
11. kapitola	56
12. kapitola	60
13. kapitola	65
14. kapitola	68
15. kapitola	72
16. kapitola	77
17. kapitola	82
Doslov:	87
Odkazy:	91
Příloha č.1.....	91
Příloha č.2:.....	94
Příloha č. 3.....	100

Předmluva

Vím, že je spousta těch, kteří říkají, že konec světa už je na spadnutí. Mnoho známých a zvučných jmen. A pak jsou tu ještě ti druzí, podle kterých je to všechno trochu jinak. A na toto téma napsali množství učených knih. Tato knížka je trochu jiná. Je to příběh, který se odehrává ve 36. století, kdy jsou lidé přesvědčení, že ten konec musí nastat v jejich době... říká se jim vitulisté. Možná, že mají pravdu, protože v Jeruzalémě dojde k několika podivným událostem, které připomínají knihu Zjevení. A možná, že ji nemají, protože opravdový čas Ježíšova příchodu ukrývá dokument skrytý v tisíc let staré ztracené schránce... Dávný text, který dokáže objasnit tajemství Ježíšova příchodu, opravdu existuje, a pokud ho neznáte, je načase, abyste se s ním seznámili.

1. kapitola

„Co to děláš, Bene?“ Amy stála s rukama v bok a nevěřicně se dívala na Bena, který seděl uprostřed archeologického naleziště, v ruce držel knihu a se zaujetím si jí listoval.

„Ty jsi našel knihu? Opravdovou papírovou knihu?“ zeptala se překvapeně.

Ben k ní vzhledl a přikývl.

Amy se zamračila. „Jak si vůbec můžeš dovolit na něco takového sahat! Může to být staré i dva tisíce let. Když s tím budeš takhle neodborně zacházet, může se to rozpadnout na prach. Copak si nepamatuješ, co nám říkali na tom úvodním školení?“

„Promiň, Amy. Zaujalo mě to tak, že jsem se od toho nedokázal odtrhnout. Sice je to ve staré angličtině, ale je tomu docela dobře rozumět. A je to staré zhruba patnáct století, vyšlo to roku 1970, je to tam napsané na prvních stránkách. Bylo to asi v nějaké krabici vyložené polystyrenem. Ten vrchní obal té schránky už je dávno pryč, ale víš, že polystyren se rozkládá tisíce let, takže to zůstalo velice dobře uchované. Když jsem to odkrýval, myslel jsem si, že je to jen další polystyren, který můžu vyhodit, a ani když jsem spatřil ten papír, nenapadlo mě, že by to mohla být skutečná kniha.“

„Mně tohle nevysvětluj,“ řekla Amy, „tyhle řeči si nech pro kurátorku muzea, myslím, že tě přetrhne jako hada. Jak sis vůbec mohl dovolit to otevřít a listovat těmi stránkami? Na co sis to hrál? Chtěl ses cítit jako lidé v těch starých filmech z 20. století?“

Ben se provinile kousl do rtu. „Jen jsem to otevřel a otočil jsem prvních pár stránek. Samozřejmě máš pravdu, že jsem to neměl dělat, ale nedalo mi to. Jdu to odevzdat. Hodláš to na mě říct?“

„Jestli já to hodlám říct?“ zopakovala po něm Amy. „Jsi křesťan a něco takového bys dělat neměl. Doufám, že se k tomu přiznáš sám. Snad by tě nenapadlo zatloukat? Mohl jsi to nenapravitelně poškodit. Myslíš, že tomu stovky let starému papíru dělá dobře, když na něj najednou svítí světlo nebo na něj někdo dokonce sahá špinavými prsty?“

„Mám rukavice,“ upozornil ji Ben.

Amy ale to, že jí odporuje, rozčílilo ještě víc. Vzala z hromádky speciální fólii, do které balili všechno, co mohlo mít nějakou historickou hodnotu a podala mu ji. Ben knihu opatrně zabalil a podal ji Amy.

„Nechtěla bys ji jít odevzdat sama?“ navrhl jí. „Můžeš mě rovnou nechat zatknout.“

„To není vtipné,“ odpověděla Amy. „Popravdě řečeno, Bene, ani tvůj humor ani tvoje chování nejsou k smíchu. Sice vím, že mnozí z těch, kterým vybere partnera počítačový program, se berou a že tahle manželství jsou obecně úspěšnější a šťastnější než u lidí, kteří se seznámí nějakým jiným způsobem, ale začínám mít dojem, že zrovna v případě nás dvou to asi neplatí. Neumím si představit, že bychom byli spolu.“

S těmi slovy popadla Amy jeho vzácný archeologický nález a odkráčela.

Ben se za ní smutně díval. Když ji poprvé viděl, vyrazila mu dech. Měla jemnou olivovou pleť a mírné stopy asijských rysů ve tváři, ale k tomu měla hluboké modré oči a kaštanově hnědé vlasy. Její rodiče byli špičkoví vědci. Její matka pracovala ve výzkumném centru pro klonování dinosaurů a její otec patřil mezi skupinu odborníků, kteří řešili osídlování jiných planet. To znělo honosně, ale ve skutečnosti se zatím lidstvu podařilo osídlit úspěšně pouze planetu Anadol a za tři sta let, kdy lidstvo na téhle planetě žilo, se tam původní vědecký tým rozrostl na necelý milion obyvatel. Komunikace s

Anatolem byla problematická a meziplanetární lety byly drahé a konaly se jen jednou za dvacet let. Osidlování vesmíru bylo zatím v plenkách.

On pocházel z méně prestižních kruhů. Jeho matka pracovala v muzeu hmyzu, kde se z vědeckých důvodů uchovávala naživu nejrůznější havěť, kterou se lidstvu podařilo v posledních stoletích ve volné přírodě vyhubit. Měli tam obrovská terária plná komárů, vos, klíšťat, vši, blech a dalšího odpudivého hmyzu. Ben si vůbec nedovedl představit, že se něco takového mohlo dřív volně pohybovat v přírodě, lézt po lidech a šířit nemoci. Jeho otec byl odborníkem na zkoumání hmyzu pomocí nanočipů a na základě jeho výzkumných cest pralesy vznikly působivé dokumenty s umělou realitou. Člověk se tak mohl projít po pralesi, i když neměl povolení do něj doopravdy vycestovat.

Ben si byl jistý, že on sám žádnou pozemskou budoucnost nemá. Věřil, že se neúprosně blíží konec světa. Nyní mu bylo dvaadvacet, byl čerstvým absolventem střední školy a nastoupil na povinnou roční stáž. Po absolvování středoškolské docházky prošel rozsáhlými genetickými a psychologickými testy, na jejichž základě byl zařazen do třicetičlenné skupiny stejně starých absolventů. Bylo tam patnáct mladých mužů a patnáct žen, kteří si měli být hodnotově blízcí a pocházeli z podobných společenských kruhů. Amy mu vybral počítač jako doporučenou partnerku a samozřejmě prověřil i to, že je pro ně z genetického hlediska vhodné mít spolu dítě. I když k tomu už určitě nedojde. Jediný důvod, proč byl nyní na stáži a dělal v posledních minutách planety Země něco tak zbytečného, jako byl archeologický průzkum, byl ten, že za nenastoupení na stáž byly přísné tresty.

Stáž. Znělo to honosně, ale ve skutečnosti byl onen ekologicko-archeologický pracovní pobyt spíš jen úklidem odpadků. Jen výjimečně se při uklízení zpustlých území našlo něco archeologicky cenného.

Ben a Amy se dostali společně na sever Německa, kde pracovali na místě, kde kdysi stála větší vesnice. Koncem třetího tisíciletí se počet obyvatel Země ustálil zhruba na šesti miliardách a to číslo se od té doby příliš nezměnilo. V důsledku snížení počtu obyvatel zůstala v určitých oblastech celá liduprázdná města a vsi. A také skládky. Cílem povinných misí bylo vyčistit přírodu od všeho, co se v ní ani po tak dlouhé době nestačilo rozložit. Lidé v těchto oblastech nejprve vykáceli náletové dřeviny, a poté provedli archeologický průzkum. Vše historicky cenné putovalo do muzea, zatímco všechny pozůstatky odpadků byly zlikvidovány. Následně na vyrovnaném terénu vznikly nové cesty nebo cyklostezky a znovu se cíleně vysázely lesy, osázené žádoucím druhem dřevin. Byla to chvílemi úmorná práce, obzvláště pokud se člověk dostal přímo na místo bývalé skládky, kde většinou nebylo nic archeologicky cenného, jen staré odpadky, se kterými si lidstvo koncem třetího tisíciletí neumělo poradit.

Ben strávil na místě podobné skládky z konce doby plastové měsíc a byl rád, když se přesunuli na jiné starší místo, kde odkrývali zbytky obrovského domu postaveného ve 23. století, který byl zateplený polystyrenem. Polystyren byl jedním z materiálů, který se rozkládal tisíce let, a jehož pozůstatky se snažili z přírody odstranit. Na nalezišti se také daly sem tam najít alespoň nějaké zajímavé předměty, třeba zbytky pradávných dlaždic nebo skla. Benovi se podařilo za čtrnáct dní, co tam pracoval, najít neporušenou sklenici. S obdivem ji držel v ruce a představoval si, jaké to muselo být pro člověka žijícího před dvanácti stoletími sedět v takovém domě a popíjet z něčeho, co vyrobili dávní skláři. Hlavní archeoložka, která byla zároveň kurátorkou nedalekého muzea, měla z jeho objevu radost, protože se evidentně jednalo o umělecký kousek, nikoliv sériovou výrobu a jeho objev putoval do muzea.

Ted' si to k němu tato dáma mířila podruhé. Ben viděl už z dálky její rázný krok a přemýšlel, co se jí asi honí hlavou a jak moc se na něho zlobí. Jmenovala se Magdaléna Nowak a bylo jí něco přes padesát. Měla husté dlouhé zrzavé vlasy a neuvěřitelně světlou pleť, posetou pihami. Byla drobná a na první pohled působila jako křehká víla a vedle Bena se úplně ztrácela, ale přesto se chovala jako rozený generál.

Ben sám byl vysoký, snědý, s uhlově černými vlasy, zelenýma očima a výraznými plnými rty, za které vděčil Afričanům žijícím v Londýně, které měl mezi svými předky. Občas si rád prohlížel v databázích obyvatel své předky až do roku 2100, kdy začaly být tyto informace povinně shromažďovány. Někteří horliví jedinci tam nahráli fotografie všech svých předchůdců zpětně až do devatenáctého století, kdy již byla vynalezená a rozšířená fotografie. Ben takové štěstí neměl. Jeho nejstarší předek, který tam byl vyfocený, byla jistá Alice Hudson, která zemřela roku 2085. Ale i tak bylo neuvěřitelné prohlížet si obličej lidí, kteří žili před čtrnácti stoletími spolu se stručnými popisy toho, jaké podivné věci dělali a jak krátce žili. Mezi svými předky měl třeba řidiče nebo prodavačky. Neuměl si vůbec představit dobu, kdy se dopravní prostředky neřídily samy a kdy nákupy nevydávali dronům roboti.

Přemýšlel, jak asi vypadá rodokmen zrzavé archeoložky, která teď byla jen pár kroků od něho.

„Vy jste otevřel tu knihu, Bene?“ zeptala se Magdaléna Nowak vážným tónem.

„Omlouvám se, madam,“ podíval se na ni Ben provinile. „Zlákal mě ten název. Všichni očekáváme, že se každou chvílí vrátí Ježíš Kristus a že je ten čas jeho příchodu už opravdu velmi blízký. Nechápu, jak si někdo mohl něco podobného myslet někdy kolem roku 1970.“

Magdaléna se na něho zkoumavě podívala a neodpověděla hned.

„Všiml jsem si, že je tam na obalu napsané, že se jedná o proroctví, která se týkají té generace,“ vysvětloval Ben, „a jmenovalo se to 'The Late Great Planet Earth'. Bylo mi jasné, že je to kniha o konci světa a byl jsem překvapený, že si nějaký Hal Lindsey mohl myslet ve 20. století, že konec světa nastane v jeho době. Vždyť tehdy byl ještě vzdálený celá staletí. Zajímalo mě, jak na něco takového přišel.“

„Velmi jednoduše,“ odpověděla mu Magdaléna Nowak. „Bylo to skoro čtyřicet let po vzniku státu Izrael. Lindsey usoudil, že generace trvá čtyřicet let, a proto se domníval, že konec světa přijde v osmdesátých letech 20. století.“ Kurátorka se na okamžik odmlčela a pak dodala: „Já tady ale nejsem kvůli tomu, abych s vámi diskutovala o historii. Uvědomujete si, jak vzácný nález je opravdová papírová kniha?“

Ben rozpačitě přikývl. Poslední papírová kniha na světě byla vytištěná roku 2300 a v předchozích staletích, kdy bylo na planetě nejvíce obyvatel v celé historii, byl veškerý papír pečlivě recyklovaný, nepotřebné knihy nevyjímaje. Muzeum knih, ve kterém se uchovávaly exempláře většiny literatury předchozích staletí, lehlo roku 2318 popelem a jen pár let na to zničila sluneční bouře většinu staré literatury v elektronické podobě spolu s množstvím různých video-dokumentů. Kvůli tomu všemu měli historikové jen kusé informace o názorech lidí do 23. století. Opravdových papírových knih zůstalo na celém světě jen několik tisíc kusů a podle odhadů se nenávratně ztratilo asi 90% všech starých filmů.

„Existuje někde na světě ta kniha, kterou jsem našel?“ zeptal se Ben opatrně.

Magdaléna Nowak zavrtěla hlavou. „Ta kniha neexistuje. Zdá se, že to byl sběratelský kousek už pár desítek let po jejím vydání. Lidé za ni dávali velké peníze právě kvůli tomu, jak byla absurdní. A všechno, co víme o jejím autorovi, jsou kusé informace z několika diplomových prací, které ho citují.“

Ben se na kurátorku muzea prosebně podíval. „Nezlobte se na mě. Byl jsem hrozně zvědavý, ale zacházel jsem s ní opravdu velice opatrně a otočil jsem asi jen prvních pět stránek.“

Magdaléna Nowak si ho chvíli měřila pohledem a pak řekla: „Tu knihu necháme samozřejmě odborně naskenovat, takže jestli vás tak zajímá, můžete si ji pak přečíst nebo spíš poslechnout. V té staré angličtině by se vám to stejně asi četlo špatně.“

„Já jsem měl starou angličtinu jako nepovinný předmět tři roky, zvládám ten zastaralý pravopis čist bez problémů,“ upozornil ji Ben, „i když nechat si to předčítat je samozřejmě pohodlnější.“

Na archeoložku to zřejmě udělalo dojem, protože se poprvé trochu pousmála a pobídla ho. „Ukažte mi, kde přesně jste tu knihu našel.“

Ben se vydal k místu, kde nechal zbytky polystyrenového obalu. Po pár krocích se zarazil a ztuhl hrůzou. Předchozího dne vydatně přšelo a vedle jeho naleziště byla blátivá louže. A v té teď napůl ležel papírový leták, kterým byla kniha založená. Ben nechápal, jak je něco takového možné. Ten letáček měl předtím v ruce a pečlivě ho vsunul mezi desky knihy a první stránku. Musel mu vypadnout, když se začal bavit s Amy, a ani jeden z nich si toho nevšiml.

Magdaléna Nowak samozřejmě viděla, na co se dívá, a tázavě na něho pohlédla.

„Muselo mi to z té knížky vypadnout,“ přiznal Ben a provinile se kousl do rtu. Moc dobře si pamatoval, co se učili na úvodním školení. Nejruznější záložky měly často pro archeology mnohem větší význam než knihy samotné. Lidé si knihy zakládali takovými věcmi, jako byly lístky na veřejnou dopravu, papírové vstupenky, pohledy nebo letáčky z obchodů. Tyto předměty byly nedocenitelné z hlediska datace nálezů a navíc na nich byly často zajímavé doplňující informace o dané době. Benovi bylo v tu ránu jasné, že má hrozný průšvih. Všiml si, jak archeoložce ztvrdly rysy.

Magdaléna Nowak letáček opatrně sebrala a chvíli si ho prohlížela. Ben viděl, jak se jí rozšířily oči údivem a samozřejmě mu neuniklo, jak rozzlobeně vypadala, když se na něho znovu podívala.

„Moc se omlouvám, madam,“ řekl zahanbeně a váhavě se zeptal. „Je to něco důležitého?“

„Ráda bych ten předmět popsala výrazem 'je',“ vyprskla vztekle, „ale bohužel to spíš bylo něco zajímavého, jenže vaší zásluhou o tom nemůžeme mluvit v přítomném čase.“

„Vážně se moc omlouvám,“ řekl Ben tiše. Až teď si začal si uvědomovat celou vážnost svého přestupku. „Něco takového už se znovu nestane, madam,“ ujistil ji.

Magdaléna Nowak se nejdříve podívala, kolik je hodin a pak na něho našťavaně pohlédla. „Půjdete se zeptat správce, jestli nepotřebuje s něčím pomoci. Už vás dnes nechci na nalezišti vidět. A od zítřka pracujete se mnou, v mojí skupině a pod mým dohledem. O tom, že se něco takového už nestane, se hodlám ujistit osobně. A abyste si pamatoval, jak se zachází s archeologickými nálezy, tak můžete zapomenout na to, že bych vám dala příští týden na Roš ha-šana volno.“

„To nemůžete myslet vážně!“ vyhrkl Ben. „Roš ha-šana je jeden ze tří nejvýznamnějších křesťanských svátků. Všichni mají volno, i když to vychází na všední dny. A já mám navíc vstupenku na slavnosti v Izraeli. Ještě nikdy jsem tam nebyl.“

„Na výlet do Izraele můžete zapomenout,“ odpověděla Magdaléna Nowak tvrdě. „Tou vstupenkou můžete udělat radost někomu jinému.“

„Prosím,“ obrátil se na ni Ben rozechvěle, „tohle mi přece nemůžete udělat. Koneckonců jsem našel knihu. Chápu, že jsem na ni neměl sahat, ale mohla byste být aspoň ráda, že jsem ji vůbec našel.“

„Prohledáváme to tu velmi pečlivě, Bene. Kdybyste tu knihu nenašel vy, našel by ji někdo jiný a nutno říct, někdo jiný, kdo by s ní lépe zacházel,“ zamračila se na něho Magdaléna Nowak.

„Já vím, že se na mě zlobíte,“ zkusil to Ben smírně, „a ještě jednou se omlouvám, ale neumíte si ani představit, jak je těžké sehnat vstupenky na tu slavnost. Prodává se jich jen 150.000. Začínají se prodávat o půlnoci 1. ledna a letos byly pryč během tří minut. Měl jsem obrovské štěstí, že se mi ji podařilo koupit. To si na mě nemůžete vymyslet něco jiného, když už mě tak nutně potřebujete potrestat?“

Magdaléna Nowak byla neoblomná. „Já myslím, že tohle pro vás bude ten nejlepší trest a já na tom trvám. Na to, abyste se podíval do Izraele, máte ještě celý život, ale příští týden zůstanete tady a budete pracovat. I kdybyste měl být jediný z celého tábora.“

„Musíte dobře vědět, že to, co říkáte, je naprosto nepravděpodobné,“ podíval se na ni Ben nechápavě. „Žádný život před sebou nemám. Je naprosto jisté, že každou chvíli přijde Ježíš. Víím, že až nastane vytržení, bude to tak úžasné, že mi bude asi jedno, kde v tu chvíli budu, ale hrozně jsem si přál vidět Izrael a chrám takový, jaký je teď – naživo a nejen v umělé realitě. Přál bych si být v tu chvíli, kdy Ježíš přijde pro církve, uprostřed mnohatisícového davu, který mu zpívá chvály, a ne někde uprostřed smetiště v nějaké díře v Německu. Prosím vás, nedělejte mi tohle. Vííte, jak je ta vstupenka drahá?“

„Víte, Bene, co se týče příchodu Ježíše, tak jen za svůj život už jsem zažila čtyři jeho téměř jisté návraty. Mělo to být 3500 let po jeho třech pravděpodobných datech narození a pak loni po jeho prvním pravděpodobném datu smrti,“ řekla Magdaléna Nowak. „Jsem si naprosto jistá, že Ježíš nepřijde ani letos. A co se týče té vstupenky, myslím, že ji prodáte se ziskem. A dám vám dobrou radu do života. Kupte si za to nějaké akcie. Tohle je skvělá doba na to na něčem podobném vydělat. Křesťané se jich zbavují ve velkém. Za pár týdnů, až bude jasné, že Ježíš nepřišel, jejich cena dost stoupne. Samozřejmě to není investice pro někoho, kdo se v tom nevyzná, ale Moon Robots nebo Minisoft jsou podle mne naprosto bezpečná volba. A je to rozhodně lepší než vyhodit z okna minimální měsíční příjem. Spočítal jste si někdy, kolik je 150 000 x 1 500 dolarů? Je to 225 milionů. Myslím, že Ježíšův příchod je ve skutečnosti jen jeden velký byznys. To, co byste za svých 1 500 dolarů dostal, kdybyste tam jel, by mělo tak třetinovou hodnotu. Někdo na celé té akci vydělá asi sto padesát milionů, a příští rok může Ježíš přijít znovu. Dokud je dost bláznů, kteří jsou ochotní na své hloupé víře prodělávat, bude i dost těch, kteří si od nich ty peníze rádi vezmou.“

„Tohle přece není žádná hloupá víra,“ namítl Ben. „V Bibli je napsané, že konec světa přijde, až uplynou časy, čas a půl času – to je 3500 let. Jenže nikdo přesně neví, odkdy to počítat. A myslím, že Bůh to tak nechal otevřené naschvál, abychom žili připravení na ten den, který přijde jako zloděj v noci. To, že nepřišel loni, nijak nesnižuje pravděpodobnost toho, že přijde letos. Naopak ji to zvyšuje. Ukazuje to, že je správný ten výpočet, že Ježíš zemřel roku 33 a že to máme počítat od té doby. Jeho příchod je už opravdu na spadnutí a pravděpodobnost, že to bude letos, je velmi vysoká. Neříkám, že je to úplně stoprocentní, sám to beru tak na 99%, protože je určitá možnost, že došlo k nějaké malé chybě, ale i tak jsem si zcela jistý, že jestli se někdo dožije vytržení, konce světa a návratu Krista, je to právě naše generace.“

„Já myslím, že se Ježíš Kristus už dávno rozpadl na prach, zatímco jeho potrhlí následovníci stále ještě věří té pohádce o tom, že nejenže vstal z mrtvých, ale také připluje zpět na zemi na bílém oblaku nebo přijede na bílém koni, už si nepamatuji, které z toho to má být,“ odsekla kurátorka.

„Potrhlí následovníci?“ vytřeštil na ni Ben oči. „Tím chcete říct, že vy nejste křesťanka?“

Magdaléna Nowak zavrtěla hlavou. Ben se na ni užasle podíval. Křesťané tvořili ve 36. století přes sedmdesát procent obyvatel Evropy a Ben měl pocit, že snad každý v jeho okolí je křesťan.

„Jak je něco takového vůbec možné?“ zeptal se nechápavě.

Magdaléna Nowak se zamračila. „Myslím, že do mojí víry nebo nevíry vám vůbec nic není, ale řeknu vám jen to, že jedna z věcí, které mě od křesťanství odradily, byly právě ty návraty Krista. Zažila jsem to v době, kdy mi bylo podobně jako vám. Pak byl pár desetiletí pokoj, a teď je to tu nanovo. Přitom těch vašich 3500 let je jen snůška nesmyslů, která stojí na pár nejasných slovech z proroka Daniele, jestli se nepletu. Jako mladá jsem si kdysi prošla celý Nový zákon a zaškrkala jsem si úplně všechno, co se týkalo toho, že má nastat konec světa. A řeknu vám jednu věc, Bene, ti lidé se tehdy nedomnívali, že konec světa nastane za tisíce let. Mluvili o tom tak, jako by žili v poslední hodině a měli se toho dožít už oni. A hlavně tak o tom mluvil Ježíš. Řekl něco v tom smyslu, že myslí naprosto vážně, že se toho všeho dožije ta generace lidí, ke kterým mluví – to oni ho měli vidět přijít v oblacích. Podívejte se na to pořádně a uvidíte to tam. Ještě se dušoval, že nebe a země pominou, ale jeho slova nepomnou. Ale místo toho, aby se naplnilo cokoliv z toho, co Ježíš předpověděl, se stalo něco úplně jiného – nebe a země jsou tu dál. Jediné, co pomínulo, byl Ježíš a jeho slova. Kristus zemřel a už ho nikdo nikdy znovu nespatriil.“

„Je dost možné, že už za týden budete mluvit jinak,“ řekl Ben opatrně. Nechtěl se s ní hádat. Přece jen byl v průšvihů a ona tady byla hlavní vedoucí a měla plné právo ho potrestat. A potrestala ho opravdu citelně, bolelo ho to a štvalo. Přišlo mu to neskutečně tvrdé za to, že mu z nějaké staré knihy vypadl kousek papíru, který neměl sám o sobě žádnou hodnotu a byl zajímavý jen pro někoho jako byla ona – pro historičku, která pracuje v muzeu. Jenže hlavou mu zněly všemožné biblické verše o milování nepřátel a respektování autorit a i prostá logika mu radila, aby už dál nedráždil někoho, kdo ho má v hrsti.

„To se uvidí,“ řekla Magdaléna Nowak, „ale myslím si, že ten, kdo bude koukat, nebudu já ale vy.“

Ben už na to nic neřekl, jen si ji přeměřil pohledem.

„Zítřka po snídani se budete hlásit u mne,“ vrátila se Magdaléna Nowak k původnímu tématu. „Ale nemusíte to brát nutně jen jako trest. Mám doktorát z dějin, a to znamená, že znám dost dobře i dějiny křesťanství. Někdy si na vás najdu čas a budu vám během doby, kdy se mnou budete pracovat, vyprávět něco o tom, jak lidé čekali konec světa v šestém století a v roce 1000 a po roce 1980 nebo začátkem dvacátého prvního století. Pak měl Ježíš také určitě přijít roku 2500 a v roce 3000, mezi lety 3494 a 3500 a samozřejmě loni. Na přelomu dvacátého a jednadvacátého století si byli lidé zvláště jistí tím, že žijí v poslední době. Dokonce se tehdy našel jeden chlapík, který pojmenoval své hnutí za obnovu církve 'Poslední reformace'.“

Ben se poprvé mimovolně pousmál: „Poslední reformace v jednadvacátém století?“

Magdaléna Nowak přikývla. Pak se znovu podívala, kolik je hodin, a řekla už o něco mírněji: „Trochu jsem se tu s vámi zapovídala a je už skoro půl páté. Odneste všechno ten polystyren do kontejneru a

pak už nemusíte nic dalšího dělat. Ale dávejte si dobrý pozor na to, na co saháte, ano? Nechci tu žádnou další nepříjemnost.“

Ben si povzdychl. „Vážně mě to mrzí.“

Magdaléna Nowak přikývla, ale už na to nic dalšího neřekla. Vydala se zpátky do tábora a on ji chvíli zamyšleně sledoval. Pak začal sbírat polystyren a přitom se tiše modlil. Byl neskutečně zklamaný a smutný a zároveň měl i vztek. Potřeboval ze sebe ty pocity nějak dostat.

2. kapitola

„Ty mi chceš tu vstupenku dát?“ zeptala se Amy překvapeně.

Ben se rozpačitě kousl do rtu a přikývl.

Amy se zatvářila provinile. „Nenapadlo mě, že by ti udělala něco takového,“ přiznala potichu. „Kdybych to tušila, tak bych nic neřekla. Byla jsem trochu našťavaná, že tak necitlivě zacházíš s tak starým materiálem, ale tohle je tvrdé a nespravedlivé.“

„To je jedno, Amy,“ povzdychl si Ben a trochu neochotně jí přiznal, že nešlo jen o onu knihu, ale že archeoložku rozčílilo hlavně to, že mu z ní vypadla do vody nějaká záložka. „Už jsem to trochu rozdýchal, tak to neřeš. Budu rád, když tam pojedíš místo mě. Jestli ti to udělá radost, tak pro mě bude aspoň určitá satisfakce. Myslel jsem, že bys mi díky tomu mohla třeba dát ještě šanci.“

Amy zavrtěla hlavou. „Ráda si tu vstupenku od tebe koupím, ale co se týče nás dvou, tak opravdu nevím. Sice nás počítač vyhodnotil jako nejvhodnější kombinaci z celé téhle skupiny, ale na druhou stranu dobře víš, že všichni ti lidé tady jsou si hodnotově a společensky dost blízcí. Neznamená to, že zrovna my dva se musíme dát dohromady, zrovna tak ti může sednout někdo jiný.“

„Mně se ale vážně líbíš,“ vyhrkl Ben spontánně, dříve než mu došlo, kam tím sdělením Amy míří. Na okamžik si ji zamyšleně prohlížel a pak se potichu zeptal: „Tobě se tady líbí někdo jiný, vid’?“

Amy rozpačitě přikývla. Chvíli si hleděli do očí a pak Amy prolomila ticho. „Prodáš mi tu vstupenku?“

Ben přikývl a Amy zmáčkla tlačítko na malém přístroji, který měla připnutý na zápěstí a který na první pohled vypadal jako obyčejné digitální hodinky. Před ní se objevil hologramický monitor. Ben jí nadiktoval své osobní číslo – dc1586ad – jednoduchý kód v šestnáctkové soustavě, který v sobě skrýval číslo 3 692 398 253. To naznačovalo, kolik je na planetě miliard lidí a kolikátým z nich je on. Samozřejmě ne v chronologickém pořadí. Jak lidé umírali a čísla se uvolňovala, dostávali novorozenci volná stará čísla, která sloužila jako identifikátory zdravotního pojištění, čísla účtů v bankách a na mnoho dalších věcí.

Amy číslo naťukala na klávesnici, zadala finanční částku a přiložila k displeji svou ruku. Přístroj sňal její otisky a Benovi v následujících vteřinách vyskočila před očima miniaturní obrazovka, na které svítila zpráva, že mu právě přibylo na účet dva tisíce dolarů.

„Ty vstupenky stály jen patnáct set,“ upozornil Amy.

Amy zavrtěla hlavou. „Překupníci je prodávají ještě podstatně draž, ale já ti víc dát nemůžu. Ber to jako omluvu a poděkování za to, žeš mi to prodal.“

Ben přikývl a už nic nenamítal. Místo toho se sebral a vydal se na procházku k moři. Měl moře rád. Tady od něho byli jen kousek a on si to užíval. S rodiči bydlel v Londýně. K moři to bylo z hlavního města asi čtvrt hodiny jízdy a on k němu jezdil často, ale přece jen bylo něco jiného mít ho vzdálené pět minut chůze. Už z dálky mohl cítit sláný vzduch a pod nohama mu křupal bílý písek, který byl nanesený mezi porostem borovic.

Sáhl si na zápěstí a spustil svůj vlastní počítač v hlasovém režimu. Před ním se objevil Gloom.

„Co si páníček přeje?“ zeptal se skřehotavým hlasem.

Benovi najednou přišlo infantilní, co tam má nastaveno za postavu, a jako první povel zadal vybrat si jinou. Měl rád staré filmy, takže pátral po něčem z dávných dob. A jelikož byl našťvaný, vybral si Darth Vadera. Ten ale mluvil tak divně, že ho vzápětí zavrhl, zastavil se, spustil i vizuální monitor a chvíli si prohlížel desítky postavíček, které se mu nabízely jako zosobnění komunikace s počítačem. Na první straně ho nic nezaujalo, proto zadal do filtru muž – vědec a bez dlouhého uvažování si vybral Alberta Einsteina.

„Já jsem Albert,“ představil se vzápětí starší bělovlasý muž.

„Projdi si Bibli, Nový zákon,“ vyslovil Ben pomalu a zřetelně své pokyny, „a najdi tam všechny věty, ve kterých jsou tato slova nebo spojení: konec, konec světa, poslední hodina, skonání, brzy, blíže, přiblížilo, příchod, zjevení, Kristův návrat, Kristův den,“ vyjmenovával všechno možné, co ho napadlo.

„Hotovo,“ hlásil mu Albert během chvilky. „Mám ti to přečíst?“

Ben zavrtěl hlavou a pak si uvědomil, že mluví s počítačem a že to musí říct nahlas: „Ne, pošli mi to do čtečky, chci si to projít sám v klidu.“

„Posláno,“ informoval ho Albert vzápětí.

Ben počítač vypnul, došel k moři, kde si sedl na padlý kmen a chvíli se kochal pohledem na vodu. Albert se před ním tentokrát objevil sám, aniž by zapíнал počítač.

„Je tu zima,“ informoval ho. „Chceš pustit výhřev oblečení?“

Ben Albertovi odpověděl, že ano a postava opět zmizela. Vzápětí Ben ucítil, jak se jednotlivými vlákny jeho trička a kalhot rozlévá příjemné teplo. Oblečení v jeho době bylo drahé a každý ho měl jen pár kousků, ale bylo téměř nezničitelné a umělo hotové zázraky. To, že se samo vyčistilo během noci za pomoci nano-roboty, který byl ukrytý v každém kousku, bylo to nejmenší a byla to naprostá samozřejmost. Pračky, tak jak je viděl v muzeu techniky, byly už dávno minulostí.

Ben sáhl do kapsy, kde měl malou smotanou ruličku, která na první pohled vypadala jen jako pružný černý papír. Ve skutečnosti to byla čtečka, která se sama nabíjela solární energií. Ben ji používal raději než monitor. Před sebou měl teď řadu veršů z Nového zákona. Zarazily ho hned ty první dva:

- *Neboť Syn člověka přijde se slávou svého Otce a s jeho anděly a pak odplatí každému podle jeho skutků. Myslím to vážně, že tady stojí někteří, kteří určitě nezemřou, dokud neuvidí příchazet Syna člověka ve svém Království. (Mt. 16:27,28 NB)*
- *Myslím to vážně, že tato generace nepomine, než bude dosaženo všech těchto věcí. Nebe a země pominou, ale moje slova nepominou. (Mt. 24:34,35 NB)*

Chvíli přemýšlel o tom, jestli Ježíš opravdu myslel ten svůj příchod tak, jak ho chápal on. Před sebou měl dlouhý seznam nejrůznějších veršů ze všech epištol, které mluvily o tom, že věřící očekávají zjevení Pána Ježíše Krista nebo že svět, tak jak ho znají, skončí. My jsme se ocitli na konci věků, tvrdil apoštol Pavel sebejistě. Soudce už stojí ve dveřích! Nyní jsme na konci časů, všemu nadešel konec. Je tu poslední hodina! A to vše dovršila kniha Zjevení, kde hned v prvním verši stálo, že Zjevení je o tom, co se má brzy stát. (Viz Příloha č.1)

Ben některé ty verše znal, ale nikdy jich neviděl tolik najednou takto pohromadě a na okamžik znejistil. Albert se objevil znovu a upozornil ho na to, že už je skoro šest hodin a že se bude podávat večeře.

„Chci si koupit akcie firem Moon Robots a Minisoft,“ vyhrkl Ben v náhlém popudu. „Kde se kupují akcie?“ zeptal se a rozsvítil monitor.

Během pár sekund se před ním objevila příslušná stránka. Ben si vybral akcie obou firem v hodnotě 1 500 dolarů a pak přidal ke svému nákupu namátkou pět akcií různých společností, které ho zaujaly. Pak se zasmál, jak ho něco napadlo. Otevřel svou poslední vůli, kterou měl napsanou právě pro případ vytržení, a doplnil ji o informaci, že pokud dojde roku 2533 k vytržení a on bude prokazatelně vytržený, odkazuje tyto akcie Magdaléně Nowak. Byl si jistý, že by v takovém případě neměly velkou hodnotu, ale určitě by to byl dobrý vtíp. Pak znovu přepnul počítač do zvukového režimu, vydal se zpátky do tábora, kde byli ubytovaní v pohodlných stavebních buňkách, a cestou požádal Alberta, aby mu zjistil všechno, co jde, o Magdaléně Nowak.

„Příjmení je polského původu,“ začal Albert. „Polsko bylo území na severu Evropy, které bylo do roku 3 000 samostatným státem, a i nyní se tomuto regionu říká Polsko.“

Tohle vysvětlení bylo zcela zbytečné. Ben sice pocházel z Anglie, ale zeměpis byl jeho koníčkem a bývalé státy Evropy dobře znal. V Polsku byl navíc kdysi jako dítě i na dovolené. Probíhala tam tehdy celosvětová výstava hmyzu, takže bylo jasné, že ho na takové místo rodiče vzali. Celý svět byl už dávno rozdělený na pouhých deset správních celků. Tři z nich ovšem byly jen obří přírodní rezervace – území Amazonky, střední Afrika a velká část Indonésie. Do těchto oblastí směli za přísných podmínek jen špičkoví vědci. Pro běžnou populaci byla tyto území nedostupná a projít si je mohli jen ve virtuální realitě, což bylo ovšem mnohem pohodlnější.

Dalších sedm správních oblastí byly Evropa, Severní a Jižní Amerika, Afrika, Přední Asie, Velká Asie a Austrálie. Na celém světě se mluvilo anglicky, ale pravopis soudobé angličtiny se velice lišil od té staré. V Číně ještě zůstávala čínština jako druhý úřední jazyk, ale spíše už jen pro potřeby starší generace. Na celém světě byla samozřejmě jedna virtuální měna, které se po velkém dohadování říkalo dolar, a jedna světová vláda, jejíž centrum bylo v Jeruzalémě. Po posledním židovsko-arabském konfliktu ve 23. století zůstal původní Jeruzalém v troskách a okolní státy zmizely z mapy. Po použití nedovolených zbraní bylo celé území desítky let kontaminované a přeživší lidé se rozprchli do celého světa. A pak se začali bohatí Židé ze všech koutů světa naposledy v historii do své dávné vlasti vracet. Na území bývalého Jeruzaléma vzniklo hypermoderní město, jehož ozdobou byla replika Šalamounova chrámu, který ovšem sloužil jako muzeum náboženství. Město, které znovu vzniklo téměř od základů, lákalo archeology, turisty, obchodníky a kromě Židů také křesťanský svět. Centrem muslimů se během této doby stala Dubai a uprchlíci se usadili na Arabském poloostrově, který díky převratným technologiím geniálního jemenského ekologa proměnili v kvetoucí zahradu. Po tomto území rozkvetlo znovu i okolí Jeruzaléma, který se rychle stával středem světa.

Počítač pokračoval: „Magdaléna Nowak se narodila v malém městě Nowa Nadzieja založeném polskými vystěhovalci u Saharského moře. Univerzitu vystudovala v Berlíně, ale doktorát si dělala na univerzitě v indickém Dillí. Její otec je úspěšný podnikatel, milionář a známý autor ateistické knihy 'Odpočívej v pokoji, Ježíši Kriste'.“

Ben zamyšleně poslouchal všechno, co ze sebe počítač chrlil. Magdaléna Nowak byla příliš vzdělaná a bohatá na to, aby pracovala v takovém zapadákově, jakým byla zaniklá německá vesnice, ve které probíhaly vykopávky. Sice se představila jako kurátorka nedalekého malého muzea, ale Ben rychle zjistil, že tohle muzeum je majetkem nadnárodní společnosti, které patří několik historických vzdělávacích atrakcí, které vydělávají každý rok miliony. A ona byla jednou ze tří hlavních akcionářů celé této firmy. Ben se pousmál nad tím, že této bohaté dámě právě odkázal akcie v hodnotě dvou tisíc dolarů, ale o to spíš mu to přišlo jako dobrý vtíp. Pokud nastane vytržení, ze Země zmizí dost dobře možná čtyři miliardy lidí a spíše než jakékoliv zábavní parky budou mít stejně hodnotu úplně obyčejné věci, které člověk potřebuje k životu, ať je jakkoliv bohatý. Její bohatství pak bude stejně nehodnotné jako jakékoliv akcie.

Ben se usadil k večeři a zamyšleně se zakousl do hamburgeru s uměle vyráběným masem. Ten večer jedl sám u stolu a mračil se na čtečku, kterou si opět vytáhl. Počítač ho vyrušil na pláži z četby připomínkou toho, že už bude jídlo, a jelikož měl hlad, tak si ten seznam veršů nedočel. Do očí ho nyní neúprosně bily věty ze Zjevení, které mluvily o tom, že se všechny události v této knize naplní brzy. Hned v první kapitole Ježíš pokračoval: *Napiš tedy ty věci, které jsi viděl, ty které jsou nyní a ty, které se stanou po nich.* (Zj. 1:19 NB)

Samozřejmě věděl, že tisíc let je u Pána jako jeden den a nikdy si z těch všech „brzy“ nic nedělal, ale ve světle těch mnohem méně známých veršů, které si prošel ten den, měl náhle pocit, že si ti lidé tehdy doopravdy mysleli, že konec světa nastane za jejich života a že se ho dočkají.

Otevřel si poslední kapitolu proroka Daniela a začal si ji pečlivě číst. Byla tam řeč o velkém soužení, ale bylo to nějak spojeno s Izraelem coby národem. Zároveň byl ale čas soužení evidentně spojený se vzkříšením mrtvých, proto se to muselo týkat konce světa.

Ben chvíli hleděl zamyšleně na verš „Po času a časech a polovině času, až se dovrší útlak svatého lidu, tehdy toto vše skončí.“ (Dan. 12:7 b, B21) Dumal nad tím, co je míněno útlakem svatého lidu, jestli je ten lid Izrael nebo církve. Nutno říct, že ani jedni ani druzí žádný útlak neprožívali. Jeruzalém byl středem světa a křesťanů bylo více než kdykoliv v historii. Ben si mimoděk vzpomněl na verš o tom, že Boží království je podobné kvasu, který prokvasí celé těsto. (Mt. 13:33) Křesťanství bylo opravdu na vzestupu, i když samozřejmě stále existovala různá jiná náboženství. Nicméně v minulém tisíciletí prudce klesla víra v náboženství, která byla spojena s primitivními pověrami nebo uctíváním různých předmětů.

Ben četl dál. Zaujaly ho verše 9b-12: *Ta slova zůstanou tajemstvím zapečetěným pro poslední čas. Mnozí budou čištění, bělení a třibení. Zlí lidé budou i nadále zlí a nikdo z nich neporozumí. Moudří však porozumějí. Od zrušení každodenní oběti a vztyčení otřesné ohavnosti uplyne 1290 dnů. Blaze tomu, kdo trpělivě přečká 1335 dnů.*

Slova byla zapečetěna pro poslední čas. Tohle nemělo logiku. Jak mohl mít poslední čas něco společného s oběťmi, které se v Jeruzalémě nekonalý už od doby zboření chrámu v roce 70 n.l.? A ještě k tomu bylo ve Zjevení 22:10-12 napsané: *Potom mi řekl: „Nezapečetěj slova proroctví této knihy, neboť ten čas je blízko. Kdo škodí, ať škodí dál, a kdo je špinavý, ať se dál špiní. Spravedlivý*

ať dál koná spravedlnost a svatý ať se dál posvěcuje. Hle, přijdu brzy a má odplata se mnou, abych odplatil každému podle jeho skutků.

Jak mohl být jednou poslední čas zapečetěný a vzdálený a o 500 let později nezapečetěný a blízký? Od chvíle, kdy byla tato proroctví vyslovená, uplynuly už tisíce let. Logika těch dvou veršů se mu nelíbila. V těch dlouhých staletí už nehrálo pár set let navíc žádný velký rozdíl, takže nechápal, proč byl onen čas jednou zapečetěný a podruhé ne, pokud by byl stejně hudbou daleké budoucnosti. Je tady vážně řeč o posledním čase planety Země a o velkém soužení, které nastane až za tisíce let? Podle proroka Daniela to vypadalo, že se jedná spíš o velké soužení jeho lidu – Izraele, a takovým soužením mohla být doba pádu Jeruzaléma. Jenže tam byla také slova o vzkříšení mrtvých a to Bena mátlo.

Dojedl večeri, a přitom zavadil pohledem o Magdalénu Nowak. Zabral se do Bible natolik, že téměř zapomněl, že byla ještě jedna věc, kterou si potřeboval zjistit. Na tom letáčku, který mu upadl, byla fotografie pomníku a na ní bylo nějaké nicneříkající jméno od F, které v průběhu rozhovoru s ní zapomněl. Rozhodl se, že se nebude dál trápit nejasnými biblickými verši a místo toho se zaměří na záhadu, která před ním vyvstala ten den. Co je tak zajímavého na pozůstatcích zapadlé německé vesnice, že se o ni osobně zajímá někdo tak bohatý, jako byla Magdaléna Nowak? Ten den byl už unavený na to, aby se tím zabýval, ale byl rozhodnutý se na to podívat co nejdříve.

3. kapitola

Druhý den byl Ben mrzutý. Na nalezištích pracovali v malých skupinách po pěti až sedmi lidech podle toho, jak velká byla plocha, kterou zrovna zkoumali, a Magdaléna Nowak ho nyní odtrhla od skupiny, do které patřil a ve které byla i Amy, a odvedla ho na opačný konec vesnice mezi stážísty, se kterými se ještě ani neznal. Ti tam odkrývali pozůstatky domu, který stál ve vsi ještě v minulém století. Byly tu dokonce kousky ztrouchnivělých trámů, které se ještě úplně nerozpadly, rozbité okenní tabulky a zbytky plotu. Ale všechno to byl spíše odpad k likvidaci, než něco archeologicky zajímavého. Ben házel robotovi do koše střepy a ten je odvážel do jednoho z mnoha kontejnerů – třídili zvláště sklo, polystyren, zbytky kovu, cihel, dlaždic a další materiál. Trochu ho štvalo, že tohle všechno musí projít lidskýma rukama, ale dělalo se to tak proto, že roboti při vši dokonalosti nebyli občas schopni posoudit, co má nějakou historickou hodnotu. Aby mu ta nudná práce šla lépe od ruky, strčil si aspoň do uší sluchátka a pustil si z počítače hudbu.

V poledne měli hodinovou pauzu na oběd a odpočinek a Ben se s úlevou vydal do jídelny. Měl hrozný hlad. Na podnos si nabral všechno možné a vydal se k odlehlému stolku. V uších měl stále ještě sluchátka a zrovna se chtěl podívat do počítače, aby se konečně začal zabývat historií vesnice, jenže se k tomu vůbec nedostal, protože si k němu přisedla nějaká dívka.

„Co se stalo s Gloomem?“ zeptala se bez okolků.

„Cože?“ podíval se na ni Ben nechápavě.

„Já jen že mám Alberta Einsteina v počítači už tři roky a jsem na něj zvyklá. Vždycky se leknu, když si pustíš počítač a on ti něco řekne. Víím, že jsi tam měl ještě včera Gloomu, protože jsme se tady tomu smáli a dělali jsme si z toho trochu legraci. Myslíš, že by sis tam kvůli mně mohl dát něco jiného? Vážně bych to ocenila. Prosím.“

Ben se trochu zamračil. Třeštila ho hlava z toho všeho, o čem přemýšlel a byl našťvaný, že nemůže celý den po očku pozorovat Amy. Samozřejmě chápal, že o něho nemá zájem a že je to spíš v jeho zájmu zkusit na ni zapomenout, ale stejně si nemohl pomoci. Měl mizernou náladu.

„A ty jsi kdo, jen tak mimochodem?“ řekl nevrle.

„Veronika Stein,“ představila se dívka a podala mu ruku.

„Ben Harris,“ řekl Ben, stiskl jí pravici a dodal, „jenom Ben.“

„Jenom Ben?“ zopakovala Veronika. „To jako že nemáš rád, když si někdo myslíš, že se jmenuješ Benjamin?“

„Hm,“ zamrmlal Ben. „V jednom kuse se mě někdo ptá, jestli jsem Benjamin nebo Benedikt.“

„Benedikt mě ani nenapadl,“ přiznala Veronika.

„Stein – Einstein,“ řekl Ben zamyšleně. „Proto máš tak ráda Alberta Einsteina? Co to vůbec znamená?“

„Bylo to německy,“ vysvětlila Veronika. „Stein je kámen, zatímco Einstein znamenalo jeden kámen.“

Ben přikývl a nabral si plnou lžící těstovin.

„Einsteina si samozřejmě klidně změním, večer se na to podívám,“ vzhlédl k Veronice, zatímco se i ona pustila do jídla. „A promiň, že jsem byl trochu protivný. Je pár věcí, co mě zrovna teď štvou.“

„Věcí nebo lidí?“ zeptala se Veronika s úsměvem. „Jsi našťvaný na moji tetu? Kvůli tomu Roš hašana? Chceš, abych se ji pokusila nějak umluvit?“

„Magdaléna Nowak je tvoje teta?“ podivil se Ben, ale pak zavrtěl hlavou. „Už jsem ten lístek prodal jedné holce a za ty peníze jsem si něco koupil, takže se nemusíš obtěžovat, ale díky za nabídku.“

„Stejně je to pitomost,“ řekla Veronika věčně. „Ježíš se pro církev určitě nevrátí, takže jsi aspoň ušetřil.“

„Ty taky nevěříš v Ježíše?“ podíval se na ni Ben. „To jsem se ocitl na nějakém soustředění ateistů?“

„Ateistů je ve společnosti asi 20%, takže musíš počítat s tím, že sem tam na nějakého narazíš,“ upozornila ho Veronika, „ale já jsem neřekla, že nevěřím v Ježíše. Řekla jsem, že nevěřím ve vytržení. To je rozdíl.“

Ben se jí chtěl zeptat, v co tedy věří, ale v tu chvíli k ní došel vysoký světlovlasý kluk, položil jí ruku na rameno a netrpělivě se zeptal: „Už jsi hotová? Chtěl bych s tebou mluvit ještě chvíli o samotě, než se budeme muset vrátit na vykopávky.“

Veronika do sebe chvatně soukala zbytek těstovin a s plnou pusou ho Benovi představila: „To je Viktor.“

Ben si s ním potrásl pravicí a trochu smutně se na ně pak díval, když odcházeli. Záviděl jim, že zřejmě patří k těm, kdo jsou s výběrem počítače spokojeni a stačili se už za těch pár týdnů sblížit. Navíc měl sám na sebe trochu vztek, že byl na Veroniku ze začátku protivný. O to spíš, že to byla neteř Magdalény Nowak.

Po zbytek odpoledne uvažoval, proč ho ona dáma tak nutně chtěla mít na očích. Za celý den s ním prohodila jen pár slov. Ve skutečnosti s ní mluvil jen chvíli ráno. Pak si všiml, že si sedla opodál,

psala si něco do počítače a následně odešla. Odpoledne se na nalezišti na chvíli stavila a bavila se s Viktorem a poté přešla k Veronice. Ben už si to odpoledne nedal do uší sluchátka a odměnou mu bylo, že ji zaslechl, jak říká: „To je k vzteku, někde to tu přece musí být.“

Ben Veroniku to odpoledne bezděky pozoroval. I ona měla stejně jako její teta výrazné modré oči a spoustu pih, ale měla zcela obyčejné hnědé vlasy, stažené do culíku. K tomu všemu měla pár kilo navíc a vypadala docela průměrně. Hezky se ale smála a onen vysoký kluk se kolem ní celé odpoledne motal, několikrát se u ní stávil, povídal si s ní a měl oči jen pro ni.

V pět hodin skončili, aniž by našli cokoliv zajímavého. Ben se rychle osprchoval, vzal si čisté oblečení a to stávající pečlivě pověsil na ramínko. Pak zmáčkl na jednom z knoflíků skryté tlačítko, které spouštělo čistící režim, a vydal se ven. Za chůze si vybral na počítači jinou postavu pro komunikaci s počítačem. Moc o tom nepřemýšlel. Zvolil si herce Roberta Pitta, který žil ve 28. století a měl příjemný hlas. Doufal, že ho nikdo jiný v táboře v počítači nemá.

„Zjistí mi všechno o téhle vesnici, jmenovalo se to tady Bienenhügel. Chci vědět, jestli se tady narodil, žil tu a byl tu pohřbený někdo známý nebo jestli tady stála nějaká zajímavá stavba.“

„Nikoho jsem nenašel,“ ozval se Robert během pár sekund.

„Někdo známý tady žít musel,“ namítl Ben.

„Žilo tu několik známých lidí, ale ti se tu buď nenarodili nebo tu nejsou pohřbení,“ namítl počítač. „Řekl jsi: narodil se tu, žil tu, byl tu pohřbený.“

Ben protočil panenky. „To byly tři otázky: Narodil se tu někdo známý? Žil tu někdo známý? Zemřel tu někdo známý?“

„To jsi neřekl,“ upozornil ho Robert. „Vyjadřuj se, prosím, přesně. Narodil se tady Izachar Juda, stavitel židovského původu, který byl hlavním architektem nového chrámu v Jeruzalémě. Mimo jiné vyjednal s etiopskými Židy přenos archy úmluvy z Aksumu. Pak tady žil jeho syn Abraham Juda, který se ale narodil v Berlíně, to byl mesiánský Žid a autor knih 'Jeruzalémské artefakty' a 'Historie eschatologie'. A pak se tu narodil Felix Fischer.“

„Felix Fischer?“ zopakoval Ben zaujatě. „To je určitě to jméno z toho letáku. Kdo to byl?“

„Felix Fischer se narodil roku 2434 v této vesnici a zemřel v Izraeli roku 2533, kdy mu bylo devadesát devět let. Byl to křesťan a spisovatel. Přišel s odvážným prohlášením, že ví na den přesně datum Ježíšova příchodu a že je ten den velmi vzdálený. Tu informaci ukryl do tajné schránky v Jeruzalémě a udělal různá opatření, aby onu schránku lidé nemohli otevřít dříve než roku 3500 po Kristu. Schránka ale z úkrytu zmizela, při slavnostním otevření dne 14.4.3500 se ukázalo, že bezpečnostní obal, ve kterém měla být ukrytá, je prázdný. Namísto ní tam byla jen nějaká básnička.“

Ben vypadal zaujatě. On sám se narodil v květnu roku 3511 a nyní si velmi matně vzpomínal, že kdysi jako malý kluk slyšel rodiče, jak se o něčem podobném baví s jeho starším bratrem Danem. Tohle všechno se stalo roky předtím, než se narodil a on sám historii této schránky podrobně neznal. Kdo ji ale určitě znal, byla jeho nadřízená.

„Kdy přesně se narodila Magdaléna Nowak?“ zeptal se Ben.

„Narodila se 3.12.3480, letos jí bude 53 let,“ odpověděl počítač.

Ben se usadil na svůj oblíbený padlý kmen, zamyšleně pozoroval moře a dlouho se modlil. Prosil Boha, aby mu pomohl vyznat se v jeho slovu a aby uměl být vlídnější k lidem, prosil za moudrost v jednání s Magdalénou Nowak a také za to, aby ho Bůh v případě, že by před nimi byla nějaká budoucnost, dovedl k té správné životní partnerce. Vylil si před ním všechny své pocity ohledně Amy a přiznal i to, že se mu myšlenka vytržení ve skutečnosti moc nelíbí hlavně kvůli tomu, že je mladý a přál by si vědět, jaké je to mít děvče a rodinu. Při těch slovech se trochu začervenal a chvíli přemýšlel, jak dál. Počítač ho ale v tu chvíli upozornil, že by se měl vrátit na večeri, takže skončil svou modlitbu prostým „amen“ a vydal se zpátky do tábora.

Když došel do jídelny, nandal si na talíř pořádnou porci salátu a opět se usadil sám do rohu.

Byl tam jen chvíli, když se k němu připojila se svým podnosem Magdaléna Nowak.

„Můžu si k vám přisednout, Bene?“ podívala se na něho zkoumavě.

Ben pokrčil rameny a sotva postřehnutelně přikývl.

„To je ano nebo ne?“ zeptala se Magdaléna Nowak, ale na jeho souhlas nečekala, byla to stejně jen řečnická otázka.

Usadila se naproti němu a na přímo se zeptala: „Připadá mi, že se od včerejška nějak straníte lidí a docela by mě zajímalo, co se vám honí hlavou. To vás to s tím výletem do Izraele tak vzalo?“

Ben si povzdychl a uhnul pohledem.

„Víte, Bene, jedna věc je, že mě ta vaše neopatrnost opravdu rozzlobila, tím spíš, že mě to, co bylo na tom letáčku, opravdu zaujalo,“ vysvětlovala Magdaléna, „ale druhá věc je, že bych byla nerada, kdybyste se kvůli tomu stáhl do sebe, stranil se lidí a nějak se tím užíral. Rozhodně bych chtěla, abyste věděl, že je to jen mezi námi dvěma, nikomu jsem to nevykládala.“

Ben přestal studovat stůl a na okamžik k ní vzhlédl.

„Popravdě řečeno jsem sama na téhle stáži ve vašem věku udělala podobnou hloupost,“ přiznala Magdaléna Nowak. „Vyhodila jsem tehdy do plastů něco, co se jmenovalo diskety. Nedávala jsem při tom vstupním školení dostatečný pozor a nevěděla jsem, že je to nějaký pradávňý nosič informací. Někdo si jich v tom kontejneru náhodou všiml a můj vedoucí tehdy řádl. Pocházelo to z konce 20. století a byla na nich nějaká zajímavá data. Pořádně mi tehdy přede všemi vynadal a potrestal mě dost podobným způsobem. Překazil mi výlet, na který jsem se těšila, a ještě k tomu se tehdy jeden mládenec, který se mi líbil, dal na té akci dohromady s jinou slečnou. Nebýt těch disket, kdo ví, jestli bych teď neměla úplně jiný život.“

Ben se trochu rozpačitě pousmál. „Škoda, že díky tomu nemáte trochu víc pochopení pro výlety druhých.“

Kurátorka si podepřela hlavu rukou a zatvářila se zadumaně.

„Nemohla byste mi dát aspoň volno? Aspoň na jeden z těch dvou dnů?“ zeptal se Ben prosebně. „Tu vstupenku už jsem prodal, takže po výletě do Izraele už mám tak jako tak, ale stejně bych ocenil, kdybych se nemusel o svátky hrabat sám někde v hlíně.“

„No dobře,“ nechala se obměkčit Magdaléna. „Můžete si vzít jeden den volna, ale ten první den tady za trest zůstanete, abyste z toho nevyšel tak lehce.“

Ben si trochu oddychl úlevou. „Děkuji vám,“ podíval se na svou vedoucí. „Každopádně lehce jsem z toho nevyšel tak jako tak. Tu vstupenku jsem prodával jen nerad.“

„Doufám, že jste na ní aspoň slušně vydělal,“ nadhodila Magdaléna.

„Prodal jsem ji Amy z naší skupiny,“ upřesnil Ben, „dala mi něco navíc, i když jsem to po ní nechtěl. A díky tomu jsem se stal majitelem celé řady akcií.“

„To jako vážně?“ usmála se Magdaléna.

Ben přikývl. „Rozhodl jsem se udělat poslední dobrý skutek tady na zemi předtím, než přijde vytržení a všechny jsem vám je odkázal.“

Magdaléna Nowak se rozesmála.

Ben s vážnou tváří pokračoval: „Pokud mě Ježíš vytrhne, jsou vaše. Pro chudou kurátorku malého muzea to bude příjemné přilepšení. Na jednu stranu jsem si říkal, jestli by nebyl lepší náklad'ák konzerv, abyste měla v době velkého soužení co jíst, ale přece jen je tu jistá malá šance, že se nic nestane a já bych pak nechtěl jíst rok fazole v rajské omáčce.“

„Nevím, co na to říct,“ zavrtěla Magdaléna hlavou. Vypadala pobaveně. „Ale jsem rozhodně ráda, že i v téhle situaci máte ještě náladu na podobné vtípky. Takže předpokládám, že životní trauma z toho mít nebudete?“

„Zaplatil jsem si z toho, co mi zbylo, sezení u špičkového psychiatra,“ řekl Ben z legrace, „takže je jistá naděje, že se přes to časem přenesu.“

Kurátorka se pousmála, ale místo odpovědi se chvíli věnovala své večeři.

„Chtěl bych se vám ještě jednou omluvit,“ podíval se jí Ben zpřímá do očí. „Vůbec jsem netušil, že v takovém zapadákově, jakou byla tahle vesnice, žilo hned několik významných osobností. Víte, popravdě řečeno jsem zjistil, že žádná chudá kurátorka malého muzea nejste. A docela by mě zajímalo, co si myslíte, že tady najdete? Souvisí to nějak s tou ztracenou schránkou Felixe Fischera?“

Magdaléna Nowak nemusela nic říkat, Ben vyčetl z jejího pohledu jasné ano. Na chvíli váhala, jestli mu má odpovědět.

„Proč něco takového zajímá zrovna vás?“ zeptal se Ben.

„Popravdě řečeno, Bene, je to mé pátrání trochu osobní záležitost,“ přiznala.

„Osobní?“ podivil se Ben. „Když se to týká proroctví o příchodu Krista, ve kterého vy nevěříte?“

Magdaléna Nowak pokrčila rameny. „Zajímalo to někoho, na kom mi záleželo a kdo už nežije,“ odpověděla bez dalšího vysvětlování.

Ben se neodvážil vyptávat. Místo toho se zeptal: „Podařilo se ten letáček nějak usušit a zachránit?“

„Ten text je čitelný a to je důležité, ale jinak je to poničené vodou a umazané od bahna. Naskenovali jsme ho, ale na to, abychom ho někde vystavovali, asi už moc použitelný není.“

Ben si povzdychl a ještě jednou se omluvil. Přitom bezděčně pohlédl k Veronice.

Magdaléna se pousmála. „Veronika a Viktor vědí, proč tady pátrám, ale ne že to z nich budete tahat,“ varovala ho. „Jsou to osobní záležitosti, do kterých nikomu nic není.“

„Viktor na vás musel udělat dojem,“ poznamenal Ben. „Zdá se, že už je ruka v rukávě, když už mu svěřujete rodinná tajemství.“

Magdaléna Nowak se na okamžik zatvářila nechápavě, pak lehce zavrtěla hlavou a podívala se na ty dva.

„Viktor je Veroničin bratr, jsou to dvojčata,“ odpověděla.

Ben se zatvářil překvapeně. „Vždyť si nejsou ani trochu podobní,“ vyhrkl.

Magdaléna se na ně znovu podívala a pokrčila rameny. „Mají stejnou barvu očí i podobný tvar obličeje. Mně připadá, že si docela podobní jsou.“

Ben se na ně znovu podíval a soustředěně se zamračil. Chvíli je studoval z profilu, jak se k sobě naklánějí a společně se něčemu smějí.

„Měla bych vám říct, že můj švagr je ještě děsivější než já, to jen abyste věděl pro případ, že byste si na ni dělal zálusk,“ řekla Magdaléna z legrace.

„Zálusk na co?“ zopakoval Ben nechápavě a pak překvapeně dodal. „Jako na Veroniku? Tak to mě vážně vůbec nenapadlo.“

Pak se zatvářil lišácky a provokativně se zeptal: „Stojí tajemství té schránky za to, abych se ji pokusil sbalit?“

Magdaléna Nowak se zasmála. „Ona za to stojí. Jestli tu některé děvče stojí za sbalení, je to rozhodně Veronika, ale jako bych nic neřekla. Čím méně kluků si jí všimne, tím lépe. Myslím, že má na takové věci ještě čas.“

Ben se místo dalších komentářů věnoval svému salátu.

Kurátorka také chvíli mlčky jedla a pak se ho trochu váhavě zeptala. „Myslíte si, že byste mi mohl vysvětlit něco z Bible?“

Ben se na ni trochu překvapeně podíval a přisvědčil.

„Víte,“ začala Magdaléna Nowak zvolna, „po tom našem hovoru jsem si po dlouhé době otevřela Bibli a přečetla jsem si 24. kapitolu Matouše. Ježíš tam říká, že evangelium bude kázáno po celém světě a pak nastane konec. Ale o pár veršů dál tvrdí, že se tyhle věci stanou během jedné generace. Zní to jako by byl Ježíš přesvědčený, že se jeho fantastické předpovědi stanou během krátké doby, ale kdyby byl Boží syn, musel by vědět, že je Země kulatá a že je dost velká a že je nemožné během té dané generace zasáhnout evangeliem celý svět. Nemyslíte?“

Ben se na ni zadumaně podíval. Nebyl si jistý, jestli je tohle opravdu otázka nebo nějaký chyták.

„Popravdě řečeno jsem po tom našem včerejším rozhovoru začal tyhle věci trochu víc zkoumat,“ přiznal. „Musím se na to všechno pořádně podívat.“

„No, kdybyste náhodou na něco přišel, tak mě informujte,“ řekla kurátorka s vážnou tváří, „ať se můžu nechat spasit dřív, než přijde vytržení.“

A s těmi slovy popadla svůj tác a odešla.

4. kapitola

Ben se chvíli nechápavě díval na naskenovaný letáček. Byl tam snímek obyčejného kamenného památníku, na kterém stálo pouze:

V tomto domě se narodil

Felix Abraham Fischer

1.4.2434 Bienenhügel

19.9.2533 Jeruzalém

Netušil, co má být na tom prostém sdělení zajímavého a co z toho Magdaléna Nowak do té doby nevěděla, že ji to tak zaujalo. Všiml si, že se Fischer narodil na Apríla a chvíli přemýšlel, jestli je některé z těch dat kód. Navíc viděl, že od Fischerovy smrti uplyne za pár dní tisíc let. Napadlo ho, že by u příležitosti tohoto výročí o něm mohli někde něco psát nebo dávat nějaký dokument. Bude se pak muset po nějakých informacích o něm podívat.

Ben si povzdychl a začal se zabývat tou druhou záležitostí - otázkou, na kterou neuměl předtím odpovědět. Poprvé v životě si otevřel stránku, kde pod sebou byl řecký a anglický text Nového zákona a našel si verš Mt. 24:14, překládaný jako: *Toto evangelium o Království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům. A potom přijde konec.* (B21)

Během chvilky zjistil, že slovo svět – oikoumené – doslova znamená: kraj, který je obydlený; země, kde se bydlí, obydlený svět tedy Římská říše, okolní svět není brán v úvahu.¹

Pod sebou našel několik paralelních překladů, které říkaly víceméně to samé, ale pak tam byl překlad, který zdůrazňoval to, na co právě přišel.

Tato Dobrá zpráva o království bude hlásána po celém obydleném římském světě na svědectví všem národům a pak přijde konec. (Mt. 24:14 NB)

„Obydlený římský svět? Vážně?“ díval se fascinovaně na text. Zajímalo ho, co je tohle za překlad a dohledal si, že je to verze z roku 3400, upravená na základě staršího překladu, který udělal roku 2999 nějaký Simeon Hudson. To jméno mu nic neříkalo.

Otevřel si Hudsonovův překlad a začal si pomalu číst 24. kapitolu Matouše. U třetího verše se znovu zarazil. Učedníci se Ježíše ptali:

Jaké bude znamení tvého příchodu a naplnění doby?

Doby? Ben si znovu otevřel paralelní texty a tady viděl, že polovina překladů říká 'konce světa' a polovina 'konce věku'. On sám četl už roky Bibli, která mluvila o konci světa. Znovu se podíval do řečtiny. Zjistil, že originál mnohem spíše mluví o naplnění než o konci a rozhodně šlo spíše o dobu nebo období než o svět. Šlo tedy o konec světa nebo nějaké doby?

Ben si četl dál a ve verši 21 si všiml, že Hudson tentokrát říká: *...protože tehdy bude velké soužení, takové jako nebylo od začátku světa až doteď, ne a už nikdy nebude.*

¹<https://biblehub.com/greek/3625.htm>

Podíval se znovu do originálu a všiml si, že tady už se nejedná o římskou říši. Pro svět tu bylo použito slovo 'kosmos', které už opravdu znamenalo celý svět a bylo použité třeba tam, kde d'ábel nabízel Ježíši království světa nebo kde Ježíš učedníkům řekl, že jsou světlo světa. Řečtina měla evidentně pro svět jiné slovo, a kdyby učedníkům šlo o konec zeměkoule, mohli se zeptat, kdy bude konec 'kosmu' a i Ježíš mohl říct, že evangelium uslyší 'kosmos' a ne Římská říše.

Pro ten den měl dost. Za dvacet minut mělo začít promítání filmu, takže vypnul počítač a rozhodl se, že se půjde ještě na chvilku modlit do lesa. Hlavou se mu ale honilo všechno, co si právě prošel, a nedokázal se soustředit. Učedníci se ptali Ježíše, kdy bude zbořený chrám a kdy bude konec nějaké doby a on jim na to odpověděl řadu věcí a mimo jiné zmínil, že konec nastane až poté, co Římská říše uslyší evangelium. A samotný apoštol Pavel rozhlásil svou víru po celé Římské říši a stihl to během pár desetiletí. Vždyť se mělo za to, že zemřel někdy mezi lety 64-67 po Kristu, ještě pár let předtím, než byl zbořený chrám a zničený Jeruzalém. Ale přece se Matouš 24 nemohl týkat jen zboření chrámu. Ježíš tam mluvil i o vytržení a svém viditelném příchodu. Ben se chtěl původně modlit, ale když se vracel z lesa, byl spíš našťvaný. Proč nemohl Ježíš mluvit normálně? Proč například smíchal svůj příchod a vytržení s nějakými předpověďmi o tom, že dojde ke zboření chrámu v Jeruzalémě?

Před jídelnou zahlédl Veroniku a rychle mrkl na hodinky. Do promítání zbývalo pět minut času. Ben přidal do kroku a zavolal na ni: „Máš chvilku, prosím tě?“

Veronika se zastavila a usmála.

„Proč nevěříš ve vytržení?“ vyhrkl ze sebe Ben.

„A proč bych měla?“ odpověděla Veronika. „Spíš mi řekni, proč ty v něj věříš?“

„Protože je to v Bibli,“ namítl Ben. „Jeden bude vzat a druhý zanechán, třeba v Matouši 24, a pak je také něco někde v listu Tesalonickým o tom, že půjdeme vstříc Pánu do oblak.“

„Hele, Bene, tohle není na pět minut a já se docela těším na ten dnešní film,“ řekla Veronika, „ale jednu věc ti na to řeknu.“

Veronika si rychle našla Matouše 24. kapitolu a začala předčítat text, který Ben zmínil: *Jako to bylo za dnů Noe, tak to bude při příchodu Syna člověka. Protože tak jako v těch dnech před potopou jedli a pili a ženili se a vdávaly, do dne, kdy Noe vstoupil do lodi, a nic netušili, dokud nepřišla potopa a nevzala je všechny pryč, tak bude příchod Syna člověka. Pak budou dva na poli a jeden bude vzat a druhý tam zůstane, dvě ženy budou mlít ve mlýně, jedna bude vzata a ta druhá tam zůstane. Bďte tedy, protože nevíte, v jakou hodinu váš Pán přijde. (Mt. 24:37-42 NB)*

„Všimni si, Bene, že ten, kdo tam zůstal, byl Noe a ti ostatní lidé byli vzati pryč, nebo-li odstraněni. Cílem Noe bylo zůstat a ne být odstraněn. Co když ti vzatí byli ve skutečnosti spíš zabiti? Co když cílem bylo zůstat?“

Ben se zatvářil trochu nechápavě. „Každý tenhle text používá na vytržení.“

Veronika pokrčila rameny. „Možná by bylo pochopitelnější, kdyby Ježíš řekl: Jako tomu bylo ve dnech války, kdy spadly nukleární bomby, a lidé se vypařili, tak tomu bude i v tuto dobu – někteří se vypaří a někteří tam zůstanou. Pak bys asi nechtěl být ten, kdo se vypaří. Proč by Ježíš použil příklad s Noe a o větu dál použil opačnou logiku? Vždyť řekl 'tak jako za dnů Noe'. Myslím si, že je pěkná pitomost předpokládat, že by Ježíš mluvil takhle zmateně. A navíc mi řekni, kde ve slově, že byli

někteří lidé vzati, vidíš, že byli vzati do nebe ve vytržení? Říká to snad, kam byli vzati a co se s nimi stalo?“

„Proč o tom mluvíš v minulém čase?“ zeptal se Ben.

„A proč bych o tom měla mluvit v budoucím čase?“ zeptala se Veronika. „Všimni si, jak je tam dlouhý výčet věcí a Ježíš na konci stejně říká: *Myslím to vážně, že tato generace nepomine, než bude dosaženo všech těchto věcí. Nebe a země pominou, ale moje slova nepominou.* (Mt. 24:34, 35 NB) Ty všechny další věci, které zmiňuje po tomto verši, jsou už jenom doplněním předchozí řeči, jsou to spíš jen příklady, že mají být na tu dobu nachystaní a dávat pozor.“

„Jenže ty věci, které tam Ježíš říká, se nestaly,“ namítl Ben. Pak se podíval na hodinky a dodal: „Myslíš, že by sis na mě mohla někdy najít víc času? Zajímalo by mě, jak to vidíš.“

Veronika pokrčila rameny. „Klidně, ale tahle proroctví jsou spíš Viktorův koníček. On chodil i rok na řečtinu a myslím, že toho o tom ví asi tak dvakrát více než já.“

„Každopádně díky,“ uzavřel Ben diskuzi a vydal se spolu s Veronikou do jídelny. Cestou se ještě zeptal: „A vy dva máte za to, že se v tomhle šíleném guláši dá vyznat? Mně ta proroctví nedávají smysl.“

Veronika se zasmála. „Ježíšův guláš, tak tuhle hlášku jsem ještě neslyšela.“

Ben se usadil k filmu, nasadil si brýle a za chvíli se už ocitl uprostřed nějakého exoticky vypadajícího města. Jenže byl myšlenkami úplně jinde. Jednak měl trochu výčitky. Roš ha-šana začínalo za pár dní a celý křesťanský svět očekával, že se v tu dobu Ježíš vrátí pro církev a on tady seděl a koukal na film. Byl ale zničený. Měl pocit, že se z nich někdo pokouší sedrít kůži. Běžná pracovní doba byla pět hodin, ale oni, coby čerství absolventi, museli na téhle stáži dřít sedm hodin denně jako nějakí otroci. Začínali v devět ráno a končili v pět odpoledne a Ben měl za to, že ve volných chvílích už nestíhá nic dalšího. Navíc bylo opravdu teplé září, takže ho ničilo i to, že bylo takové vedro. A ještě k tomu mu třeštila hlava ze všech těch věcí, které studoval v Bibli a z toho, jak to nedávalo smysl. Veronika byla navíc první věřící osobou, která nevěřila ve vytržení. Nikdy nepotkal nikoho, kdo by tenhle základ křesťanské víry zpochybňoval. Jak na něco takového vůbec přišla?

Na chvíli se opět věnoval filmu, ale ten nebyl moc dobrý. Byli tam dva kluci, z nichž jeden kryl průšvih toho druhého, ale kvůli tomu, že nerespektovali autority a tajili své hříchy, se dostali do situace, ve které šlo opravdu o život. Bylo to tak okatě moralizující, až ho to štvalo. Jenže v tu chvíli mu hlavou bleskla odvážná myšlenka – Amy ho ve skutečnosti práskla. Proč vůbec považovala za svou křesťanskou povinnost jít říct jejich nadřízené, že zachází neodborně s tak vzácným archeologickým nálezem, jakým byla papírová kniha? Opravdu se stalo tak moc, aby se o tom s ním nemohla pobavit jen tak sama mezi čtyřma očima? A kdyby se na něj tak neutrhla, došlo by vůbec k té druhé nešťastné nehodě, kdy mu z oné knížky vypadla cenná záložka? Nevěděl, ve kterém okamžiku se to stalo, ale zato teď věděl jednu věc – to, co udělala Amy, bylo úplně zbytečné a on se jí ještě omlouval, cítil se provinile a stál o ni.

Ben byl rád, když film skončil. Bylo teprve devět a oni pak často ještě seděli hodinu či dvě v jídelně, diskutovali a modlili se, ale on teď uvažoval o tom, že půjde raději do své buňky nebo se zeptá Veroniky a Viktora, jestli by na něho některý z nich neměl ještě čas.

V tu chvíli se ale otevřely dveře a dovnitř vpadl rozesmátý mladý pár – Denisa a Peter, kteří jim uprostřed hihňání oznámili, že se budou následujícího dne brát.

„Brát?“ zopakovala Veronika překvapeně. „Vždyť se znáte měsíc a půl!“

Peter pokrčil rameny. „Za pár dní pravděpodobně nastane vytržení a my bychom zkrátka chtěli být ještě chvíli spolu,“ řekl rozpačitě. Denisa se začervenala, ale nechala raději mluvit jeho. „Když už je konec světa na spadnutí, tak nám přišlo jako dobrý nápad si těch posledních pár dní ještě užít. Jako novomanželé budeme mít nárok na nějaké volno navíc, takže zítra odjždíme a tady jsme, abychom se s vámi rozloučili. Jsem si jistý, že se uvidíme během týdne už tam nahoře u Pána, ale kdyby náhodou ne, tak se sem vrátíme po Roš ha-šana.“

„Což není moc pravděpodobné,“ dodala Denisa.

Jiný z kluků se zvedl a rozhlédl se po ostatních. „Pojďme se za ně modlit, ať jim Pán požehná.“

Ben si všiml, jak se na sebe Veronika s Viktorem podívali a chtěl se k nim vydat, jenže v tu chvíli mu zastoupila cestu Amy. Ben se na ni váhavě podíval. Uvědomil si, že je na ni docela naštvaný. *Proč jsi mě vlastně udala, ty práskačko?* bylo první, co mu blesklo hlavou, když ji viděl. *Vážně tě ani ve snu nenapadlo, jak to slíznu, a nebo za tím byla vypočítavost? Neudělala jsi to náhodou, abys získala tu moji vstupenku na slavnosti?*

Amy ale vypadala hrozně smutně a zaraženě a požádala ho, jestli by se s ní nešel projít.

„Nechceš si mě taky vzít?“ vyhrkla na něho po chvíli chůze. „Aspoň bychom si těch pár dní, které zbývají do Ježíšova příchodu, taky ještě užili.“

„Cože?“ podíval se na ni Ben nechápavě.

„Já jen, že je to taková pitomost hrabat se tady v hlíně a věnovat se archeologii, když stejně nastane Velké soužení, Bůh celou planetu zničí ve svém hněvu a udělá pak novou,“ řekla Amy rozpačitě. „Navíc mi je líto, že je tolik věcí, které nikdy nezažiju. Třeba nebudu mít už nikdy miminko. Samozřejmě je úžasné, že uvidíme Ježíše a vím, že mi to pak bude jedno, ale v tuhle chvíli mi připadá, že je to očekávání na vytržení jako chystat se na smrt. Náš život tady skončí ve dvaadvaceti. Tím neříkám, že nechci, aby Ježíš přišel, ale nemohl by raději přijít třeba až za patnáct let? No, prostě kdybys chtěl...“

Amy rozpačitě studovala jehličí, na které už v tom šeru nebylo skoro vidět.

„Amy, podívej se na mě,“ pobídl ji Ben. Amy k němu vzhledla těma hlubokýma modrýma očima a Ben na okamžik polkl. „Co má tohle znamenat? Vždyť jsi o mě ještě včera nestála!“

„Prostě jsem si to rozmyslela,“ řekla Amy potichu.

„A rozmyslela sis to ty, nebo jsi zjistila, že o tebe ten druhý kluk nestojí? Vždyť jsi mi včera naznačila, že se ti líbí někdo jiný!“ Ben občas rychleji mluvil, než přemýšlel, a teď mu došlo, proč Amy změnila názor. „Ten kluk, který se ti líbil, je Peter, že ano? A to myslíš vážně, že zjistíš, že se bude ženit a pět minut na to jsi ochotná uvažovat o mně?“

Amy pokrčila rameny. „To je tím, že máme na všechno tak málo času. Už před sebou nemáme žádný život, jen pár dní.“

„A co kdyby vytržení náhodou nepřišlo, Amy?“ zeptal se Ben. „Chovala by ses takhle za normálních okolností?“

Amy zavrtěla hlavou a namítla: „Jenže ta pravděpodobnost, že nastává konec všeho, je hrozně vysoká.“

„Amy, já si tě nemůžu vzít proto, že si myslíš, že za pár dní přijde Ježíš,“ řekl Ben rozhodně. „Taky se může stát, že bychom za týden zjistili, že Ježíš nepřišel, že jsme manželé a že si spolu nerozumíme až tak moc, jak jsme si mysleli. Zkrátka a dobře mi jako dostatečný důvod k manželství nepříjde to, že jsme oba zvědaví na to, jaké je to mít sex.“

Ben si byl jistý, že Amy byla rudá až za ušima, a to byl koneckonců i on. Naštěstí všechno přikrýval milosrdný soumrak.

„Musíš to říkat tak natvrdo?“ zamračila se Amy.

„Musím,“ odpověděl Ben, „protože si vůbec nejsem jistý tím, jestli bys se mnou za normálních okolností chtěla chodit a navíc mám pochybnosti i o tom, jestli chce chodit já s tebou. Tím ale neříkám, že nechci, aby bylo jasno. Spíš to teď nechci řešit. Něco teď studuji a popravdě řečeno začínám mít o tom vytržení trochu pochybnosti.“

„Jak můžeš pochybovat o vytržení?“ nechápala Amy.

„Víš co, Amy?“ nadhodil Ben. „Já jsem dneska nějaký vyřízený. Udělej pro mne, prosím, jednu věc. Přivez z Izraele nějaké pěkné fotky, ať z toho aspoň něco mám, a pokud se sem vrátíš a žádné vytržení nebude, tak si pak o tom všem popovídáme, o nás i o tom, čím se teď zabývám.“

„Uvidíme se v nebi, Bene,“ odpověděla Amy sebejistě. Na chvíli to vypadalo, že chce ještě něco dodat, ale pak mu popřála dobrou noc a vydala se k buňce, kde byla ubytovaná.

5. kapitola

„Jak se ti líbil ten včerejší film?“ Ben si ráno přisedl k stolu, kde seděla i Amy. Ta se zatvářila trochu rozpačitě, ale když viděla, že se Ben chce bavit o filmech, trochu se uklidnila.

„Pěkný,“ odpověděla stručně. „Jsem zvědavá, co bude na programu dneska.“

Ben trošičku nadzdvihl obočí, protože horší film už dlouho neviděl. O chvíli později si na volné místo přisedli i Veronika s Viktorem.

„Organizujeme dnes výlet,“ spustil Viktor bez okolků. „Kousek odtud je akvárium. Na kole bychom tam měli dojet tak za hodinu a zpátky jezdí výletní loď, která staví ve vsi dva kilometry odtud. Říkali jsme si včera s Veronikou, že už to s těmi filmy trochu přeháníme a ten včerejší byla navíc příšerná pakárna. Domluvili jsme s tetou, že si o půl hodiny zkrátíme polední pauzu a ona nás pak pustí o něco dřív. Takže vyrážíme ve čtyři. Kdo jede?“

„Já rozhodně,“ ozval se Ben. „Taky už jsem si říkal, že bych měl ty večery trávit aspoň občas trochu jinak.“

„Přemýšleli jsme, že bychom něco takového mohli podnikat pravidelně, tak jednou dvakrát týdně, ale to už si budeme muset odpracovat v jiné dny, tohle je výjimka,“ přidala se Veronika.

Ben se na Viktora podíval a ironicky dodal: „Musím ale říct, že nechápu, co se ti nelíbilo na tom filmu. Bylo to tak poučné, jak je vždycky potřeba poslouchat autority a napráskat jim na druhé každou blbost, aby náhodou nezhylnuli příšernou smrtí.“

„To jo,“ zazubil se Viktor a mrkl na něho, „kde by nám byl konec, kdyby na nás naši strážní andělé s láskou nedonášeli.“

Amy trochu zrudla, rychle do sebe obrátila zbytek čaje a zvedla se k odchodu.

Jeden z dalších kluků, John, se na Viktora podíval a zamyšleně řekl: „Uvědomuješ si, že Roš ha-šana začíná v pondělí večer a dnes je pátek? Myslím, že žádný další výlet už nebude, ale dneska s vámi jedu. Když už pak na nové zemi nebude moře, tak ať si to ještě užijeme.“

Viktor trochu nadzdvíhl obočí, ale byl už skoro čas jít na vykopávky, takže to nekomentoval. Pro pár z nich byl tohle poslední pracovní den před Roš ha-šana. Většina se ale rozhodla pracovat v sobotu, aby si tak nahradili následující pondělí a neplýtvali volnem, které si chtěli vybrat na svátky. Zatím měl každý z nich nárok jen na dva dny, a díky odpracované sobotě by pak mohli mít volno až do čtvrtka. Téměř nikdo ovšem nepočítal s tím, že by se měli tady na zemi ještě někdy sejít. Byli si jistí, že se příště setkají už tak jediné v nebi, kde zřejmě poplyne čas úplně jinak, pokud tam vůbec něco jako čas bude. Byli si však jistí, že naprosto přesně ví, co tam nebude – všudypřítomný polystyren.

Ben se vydal ke zříceninám starého domu po Viktorově boku.

„Doufám, že se jí to moc nedotklo,“ poznamenal Viktor a pohlédl směrem k Amy, která mířila na opačnou stranu bývalé vesnice. „Pak si s ní promluví. Víš, tahle holka mě štve,“ přiznal Benovi. „Je tak neskutečně krásná, že se mi málem podlomila kolena, když jsem ji poprvé viděl, ale stačilo, aby otevřela pusku a kouzlo bylo pryč. Tedy ne že by nebyla chytrá, ale ta její přehnaná láska k pravidlům, to je něco hrozného. Nejde ani o to, že tě naprášila tetě s tím nálezem, ale díky ní každý ví, proč ty nejedeš do Izraele a proč tam jede ona. Informovala své kamarádky, žeš jí prodal tu vstupenku, a když se jí zeptaly proč, řekla jim samozřejmě pravdu. To jen aby bylo jasno, že to ani nám neřekla naše teta. Všichni to tady ví kvůli Amy.“

„Chvíli mi taky trvalo, než jsem přestal podléhat jejímu půvabu,“ přiznal Ben, „ale v tuhle chvíli musím říct, že už o ni přestávám stát. Tedy pořád se mi trochu líbí, ale taky bych si přál, aby jednala normálněji. Počítače jsou evidentně schopné vyhodnotit řadu věcí, ale na tyhle obyčejné lidské vztahy to nestačí. Přiznávám, že začínám mít kvůli Amy pochybnosti, jestli je rozumný nápad hledat si tímhle způsobem partnerku.“

„To jsme dva,“ usmál se Viktor, a pak se na Bena pátravě zadíval. „Takže už začínáš trochu věřit, že je před námi nějaká budoucnost?“

„Popravdě řečeno mám teď v hlavě pěkný zmatek,“ odpověděl Ben. „Mohl by sis se mnou někdy projít Matouše 24. kapitulu a říct mi, co si o tom myslíš?“

Viktor přisvědčil. „Něco ti ale předtím pošlu. Je to z knížky „Historie eschatologie“, kterou napsal shodou okolností Abraham Juda, který žil tady ve vsi. Ta knížka je dost poučné čtení, i když k smrti nudné. Každopádně by bylo dobré, aby sis to prošel, ještě než si k tomu spolu sedneme. Nejde jen o to si pročíst toho Matouše. Juda tam má na konci knížky srovnávací tabulku, kde jsou ještě paralelní texty k té rozmluvě na Olivetské hoře z Marka a Lukáše. Je to vážně zajímavé, tak na to někdy mrkni, až budeš mít čas.“

Ben přikývl a zeptal se: „A o čem ta knížka je?“

„O čem myslíš, že by mohla být 'Historie eschatologie'?“ odpověděl Viktor s úsměvem. „O historii eschatologie. Tys tohle slovo nikdy neslyšel?“

Ben zavrtěl hlavou.

„Eschatologie je název pro to učení o poslední době a o konci světa. To slovo se nauč, můžeš s tím pak dělat dojem na holky,“ mrkl na něho Viktor.

Ben se zasmál. Líbil se mu způsob, jakým s ním Viktor mluvil. Tenhle kluk mu sedl a Ben si byl jistý, že se jakýchkoliv výletů s ním zúčastní už jen kvůli tomu, aby se s ním víc seznámil.

„No, už to vidím,“ řekl Ben z legrace, „jak potkám nějakou holku a řeknu jí: Čau krásko, hele co si myslíš o eschatologii?“

Viktor se usmál. „Popravdě řečeno pro mě je tahle otázka dost klíčová. S holkou, která očekává každým dnem vytržení, a baští všechny ty nesmysly o konci světa a Ježíšově příchodu, bych si asi nic nezačínal. Tedy pokud by o tom nebyla ochotná přemýšlet.“

„Čemu lidé věřili dřív, když se ta knížka zabývá historií téhle víry?“ chtěl vědět Ben.

„Na to, o čem je kniha Zjevení a ta další proroctví, jsou takové čtyři hlavní názory²,“ spustil Viktor. „Asi není potřeba, abych ti vysvětloval **futurismus**, tedy tu víru, že se v budoucnu Ježíš fyzicky vrátí na zem a bude tady kralovat tisíc let. Jestli bys o tom, kdy se futurismus rozšířil, chtěl vědět něco víc, tak se zeptej tety, ta se tím zabývala na vysoké. Futuristé se rádi dohadují o tom, jestli přijde vytržení před Velkým souzením, uprostřed soužení nebo po něm, ale někdy dělají, jako by tohle byl jediný problém, který existuje, a spousta křesťanů ani neví, že se futurismus začal víc šířit až v 19. století a do té doby převažovaly jiné názory.“

Dřív byl rozšířený **historismus**, tedy historický pohled, kterému věřili někteří reformátoři, třeba Jan Kalvín, John Wesley, Charles Spurgeon nebo Jonathan Edwards. Byl to převládající názor v letech 1500-1800. Věřili, že Zjevení 1. kapitola je počátek církevní historie a že ty události jsou roztažené přes několik tisíc let. Zastánci historismu rádi zkoumají, ve které části Zjevení se právě teď nacházíme. Říkám zkoumají, ale tohle učení už moc populární není.

Třetí pohled se nazývá **idealismus** (nebo-li takzvaný duchovní pohled) - podle tohoto názoru je kniha Zjevení jen duchovní obraz, je to alegorie a není o událostech, které by se měly stát, nebo se staly. Je to prostě vyjádření konfliktu mezi drakem a Beránkem, ďáblem a Ježíšem a celá kniha Zjevení je jen symbolická.

Čtvrtý pohled se nazývá **preterismus**, 'praeterita' je latinsky minulost a preterismus je opakem futurismu. Podle tohoto názoru je kniha Zjevení o zničení Jeruzaléma v roce 70 n. l., což byla ta apokalypsa a nejhroznější čas v dějinách Izraele.

Ještě bych měl asi říct, že tohle není jediná terminologie a dělení, kterou se ta učení popisují. Také můžeš zaslechnout výrazy jako *postmileniální* pohled, *amileniální* pohled nebo *premileniální*³ pohled na Ježíšův návrat.“

²<https://sozo.cz/?p=1825>

³Definice z knihy Pentecost, J. Dwight: THINGS TO COME (A Study in Biblical Eschatology), Zondervan Publishing House, 1977:

1. *neliterární, duchovní pohled* – tento pohled odmítá, že dojde k literárnímu, fyzickému návratu Krista na zem. Za podstatnou je považována „duchovní přítomnost“ v jeho lidu. Jeho návrat je ztotožňován s různými událostmi – zkázkou Jeruzaléma, dnem letnic, smrtí věřícího nebo jeho obrácením nebo s dalšími zvraty v historii či v životě jedince.
2. *postmileniální pohled* – dle tohoto pohledu bude celý svět pokřesťanštěn a přiveden ke Kristu před jeho návratem. Tato interpretace uznává literární milénium a Kristův příchod, ale jeho ustanovení, Kristův vztah k němu a dobu jeho návratu (po milénium) vykládají odlišně.
3. *amileniální pohled* – dle tohoto pohledu nedojde k literárnímu návratu Krista ani k milénium, proroctví se mají naplňovat duchovně. Z tohoto pohledu byl Satan svázán při Kristově prvním příchodu a současnost je dobou milénium. Podle Augustina se milénium naplňuje na zemi, podle Warfielda v nebi, další milénium nebude, ale po tomto milénium dojde ke Kristovu návratu (v čemž se interpretace shoduje s postmileniálním pohledem).

„Preterizmus je to, čemu věříš ty?“ dovtípil se Ben.

Viktor přitakal.

„A to učení, že se Ježíš vrátí 3 500 let po své smrti, má také nějaký speciální název kromě toho, že je to futurizmus?“ napadlo ještě Bena.

„Jasně,“ přisvědčil Viktor. „Tomu se říká vitulizmus. Vitula je latinsky kráva a doslova to znamená totální kravina.“

Ben se rozesmál. Byli už na místě, kde měli pracovat. Viktor si navlékl rukavice a celou diskuzi stručně uzavřel.

„Víš, s tímhle učením přišel právě Felix Fischer, ten chlapík, který bydlel dřív v tomhle domě. Opíralo se to o velice podivné proroctví nepříliš známé prorokyně, ale tehdy okolo roku 2500 byla ta víra v Ježíšův návrat hodně silná kvůli tomu, že byl už postavený třetí chrám a došlo ještě k několika významným událostem, které lehce připomínaly knihu Zjevení – planeta byla rozdělena na deset správních okrsků, udělalo se několik kroků k vytvoření budoucí jednotné vlády, zrušily se papírové peníze a zavedly se celoplošně zdravotní čipy. Takže lidé tehdy šíleli a očekávali, že musí nastat konec světa. A Fischer tehdy natočil na základě tohoto proroctví film a nutno říct, že to byl trháček. Ta prorokyně tvrdila, že jí Pán nadpřirozeně ukázal, že ty časy, čas a půl času v Danielovi jsou ve skutečnosti tisíciletí a že moudří lidé mají možnost přesně pochopit, kdy má Kristus doopravdy přijít. Byla to taková slátanina z 12. kapitoly Daniela, ale tím, jak se okolo roku 2500 nic významného nakonec nestalo, nabývalo tohle učení na popularitě. Fischer tomu všemu nasadil korunu tím, že založil u Jeruzaléma Apokalyptický park – to byla v podstatě hra s umělou realitou, ve které lidé mohli procházet celou tou knihou Zjevení a prožívat tam ty popsané události. A tenhle park fungoval do roku 3 000, kdy už ty efekty byly vážně zastaralé a směšné. Z toho místa se pak stal jen obyčejný městský park se sportovním centrem, ale v jeho středu zůstal památník, ve kterém měla být tajná schránka s přesným datem Ježíšova příchodu, kterou ale lidstvo nesmělo otevřít dříve, než roku 3 500. Asi víš, že tam ta schránka nebyla. Roku 3 501 někdo dohledal ve starých archivech, že ji Fischer ve skutečnosti ještě za svého života přestěhoval, protože se ten památník opakovaně někdo pokusil vyloupit.“

„Hodláte vy dva dneska pracovat?“ ozval se v tu chvíli za nimi hlas Magdalény Nowak.

Viktor se usmál. Sepjal ruce, lehce se jí uklonil a pronesl: „Odpusť mi, vznešený sáhibe, že jsem takový flákač a neříkej to na mě, prosím, mému panu otci, měl bych z toho průšvih.“

A s těmi slovy odpěchal pryč.

Magdaléna Nowak zůstala stát s úsměvem na místě a zavrtěla nad tím jeho šaškováním hlavou.

Ben zalezl do dolíku plného střepeň a kousků cihel a začal se tím nepořádkem probírat. Byla to jednotvárná práce a on využil toho, že tam na něj není moc vidět a že Magdaléna Nowak odešla, pustil si film Felixe Fischera a po očku ho při tom sledoval. Byl rád, že se ocitl v jiné skupině než Amy, a doufal, že se u něho neobjeví jiný horlivec, který by považoval za svou křesťanskou povinnost na něho naprášit, že se při práci dívá na filmy, protože správně mohl mít počítač puštěný jen ve zvukovém režimu. Nikdo ho ale za celou dobu nevyrušil a jemu vzápětí spadla čelist, když byl v

4. *premileniální pohled* – z tohoto pohledu se Kristus vrátí na zem fyzicky, před milénium a bude vládnout tisíc let.

závěru filmu uvedený rozhovor se skutečnou prorokyní. Byl si totiž jistý, že tu ženu poznal. Zůstal stát jako přikovaný a nevěřícně ji sledoval. Ani si nevšiml, že se za ním ozvaly kroky.

„Není náhodou nějaký hřích, který bys potřeboval vyznat, bratře?“ křenila se Veronika. „Víš, že Pán je blízko a že je potřeba se posvětit, abys tu nebyl zanechán ve Velkém soužení. Na tvém místě bych urychleně činila pokání z toho, jak se tu ulejš.“

Ben se usmál a Veronika mu pokynula. „Pojď, máme přijít s Viktorem na jiné místo.“

Vydali se asi o kilometr dál, kde byla uprostřed náletu čerstvě odlesněná plocha. Nerovnosti v terénu ukazovaly na to, že nánosy listů a hlíny skrývají pozůstatky nějaké stavby.

Magdaléna Nowak tam stála u velkého stromu s jedním z dělníků, kteří jim připravovali terén, a o něčem se s ním dohadovala.

„Na pokácení tak velkého stromu musíte mít povolení, madam,“ mračil se muž.

„To já samozřejmě vím,“ namítla kurátorka, „jenže se mi tím nechce zdržovat. Není nějaký způsob, jak to obejít?“

„Nechci mít žádné nepříjemnosti,“ nedal se muž. „Ten stroj zaznamenává GPS polohu, přesnou šířku kmene a také snímá, jestli ten strom stál nebo ležel.“

„Já to chápu, jenže celý svět teď šílí s Roš ha-šana a to povolení mi dnes nemá kdo dát. Mě tohle místo zajímá, může tu být archeologicky cenný nález a chtěla bych to tady sama v klidu prozkoumat v těch dnech, kdy budou stážísté pryč. Vy jste křesťan?“ podívala se na něho.

„Nijak zvlášť horlivý,“ přiznal muž, který pochopil, že ji zajímá, jak je neoblomný, „ale tohle není otázkou svědomí. Víte, jakou bych za to pokácení bez povolení dostal pokutu?“

„Jakou?“ zeptala se Magdaléna Nowak se zájmem.

„Tak pět tisíc,“ odpověděl muž.

„A když vám něco potvrdím a tu pokutu zaplatím?“ nadhodila kurátorka.

„Vy chcete dát pět tisíc za to, že ten strom pokácím o pár dní dříve?“ zeptal se muž nechápavě.

Magdaléna Nowak přikývla. „Stejně jdou ty peníze z pokut na výsadbu dalších stromů a na to je dám ráda.“

„Fajn, pro mne za mne,“ přisvědčil muž. Chvilí spolu vyplňovali něco v počítači a kurátorka pak přiložila k obrazovce svou dlaň.

„Víš, že za tohle můžou křesťané?“ podíval se Viktor na Bena. „Myslím tím za to, že všechny transakce stvrzujeme v dnešní době otisky dlaní. Už před více než tisíci lety byla připravená technologie plateb pomocí čipů, ale křesťané z toho šleli hrůzou a bránili se tomu. Proto byl nakonec vymyšlený počítačový platební systém, stvrzovaný otisky a čipy zůstaly jen zdravotní záležitostí a jen za velmi přísných podmínek mohou být použity k lokalizaci lidí.“

„O tom jsem něco slyšel,“ přisvědčil Ben a se zájmem se díval na stroj, který připomínal létající talíř, jak se vznesl nad mohutný smrk, sjel po jeho kmene dolů a očistil z něj všechny větve, podřízl ho a odletěl s ním pryč, zatímco jiný robot sbíral větve, drtil je a štěpku sypal o kus dál na hromadu. Třetí robot vyvrátil pařez i s kořeny, a zatímco ho začal likvidovat, popošla Magdaléna Nowak ke stážístům.

„Vezmete si detektory kovu a pořádně to tady prohlédnete, ano? A pak tu začnete s běžným průzkumem.“

„Co je to za místo?“ chtěla vědět Veronika.

„Je určitá malá možnost, že se Felix Fischer narodil ve skutečnosti tady a do toho domu, který tak pečlivě zkoumáme, se nastěhoval až později,“ řekla Magdaléna Nowak na vysvětlenou. „A nechci, aby se tu zatím zbytečně motal někdo další, takže se do toho, prosím, pusťte vy.“

„Co si myslíte, že tady najdete?“ zeptal se Ben trochu nesměle.

Magdaléna Nowak zaváhala, ale pak odpověděla: „Hledám Fischerův rodný dům – ten památník z toho letáčku vypadá úplně stejně jako ten v Jeruzalémě, ve kterém měla být původně Fischerova schránka. A už pár let mám podezření na to, že Fischer přesunul tu schránku sem.“

Ben se na ni váhavě podíval. „Napadla vás někdy možnost, že je to celé jeden velký podvod? Totiž já nevím, co byl Fischer zač z hlediska charakteru, jak vážně bral svou víru a jestli by byl něčeho takového schopný, ale kdysi jsem si přál stát se režisérem a dost jsem studoval všechno možné na přijímačky na univerzitu. Kromě jiného jsem viděl i pár kontroverzních filmů. Jeden z nich se jmenoval 'Písečné moře' a odehrávalo se to v době, kdy začalo vznikat na Sahaře umělé moře. Ten film byl nádherný, ale zazněla v něm nějaká rasistická hláška, kvůli které se nikdy nedostal do kina. Tehdy tam hrála jednu z vedlejších rolí neznámá mladá herečka, která se jmenovala Julia Wood. Už nikdy nehrála v ničem jiném, ani nevím proč. Pamatuji si to z výukového programu, tehle film tam figuroval jako příklad, protože ten scénárista byl v té době velice uznávaný, ale tímhle si úplně zničil kariéru. Mně se ten film líbil tak, že jsem se na něj díval vícekrát a tu herečku si moc dobře pamatuji. No, a abych to zkrátil, ta prorokyně, která figurovala v tom proroctví o konci světa, je podle mne ona, asi tak o třicet let starší. Jsem si tím docela dost jistý.“

„Cože?“ vyvalila na něho oči Veronika. „To je to, na co jsi tak koukal s otevřenou pusou, když jsem pro tebe přišla?“

Viktor ji vzal kolem ramen. „Vy holky jste hrozně práskačky. Nemusíš tady na něj žalovat. Bavili jsme se o tom spolu ráno, takže předpokládám, že byl Ben zvědavý a bylo mu jasné, že se k tomu už dneska kvůli tomu výletu nedostane.“

Magdaléna Nowak se usmála a mrkla na Bena. „Jen aby bylo mezi námi jasno, cokoliv kdokoliv studuje během pracovní doby o Felixovi Fischerovi, se bere jako práce, i kdyby u toho náhodou porušoval nějaká nařízení.“

Ben se pousmál.

„Víte, Bene, že by to všechno mohl být promyšlený podvod, mě napadlo už dávno,“ přiznala kurátorka, „ale dlouho jsem si nebyla jistá tím, co by mohlo být Fischerovou motivací, ale v posledních pár dnech mi to do sebe začíná všechno zapadat. Zkuste začít pátrat po té schránce, třeba ji najdeme a potvrdí se nám to, ano?“

Viktor z legrace zasalutoval a chopil se připraveného detektoru kovu, zatímco Magdaléna Nowak odešla. Rozdělili si vyčištěný prostor a do oběda už neměli příležitost spolu promluvit. Pak se vydali do jídelny. Magdaléna Nowak se k nim zvědavě připojila.

„Je tam dost míst, kde nám to pípalo, ale popravdě řečeno mám podezření, že to budou zbytky kovových tyčí v základech domu,“ informoval ji Viktor. „Myslím, že by nám pomohlo, kdybys nám

ukázala, jak si myslíš, že byl ten dům orientovaný, abychom věděli, na co se máme zaměřit. Nechceme zdržovat, ale na druhou stranu by bylo dobré nejdříve vědět, kudy vedla tehdejší silnice.“

„Zajdu tam pak s vámi, studuji to tady na starých mapách celé dopoledne,“ odpověděla mu teta. „Pokud do svátků nic neobjevíme, necháme si pak udělat letecky hloubkové snímky. A taky jsem rozkoukala ten film 'Písečné moře' a musím s vámi, Bene, souhlasit. Opravdu to vypadá, že je to ta herečka. Otázkou je, jestli se nám z herečky stala prorokyně, nebo jestli je tohle ve skutečnosti její životní role. Odpoledne se musím podívat, jestli se o ní dá ještě něco zjistit.“

„Když jsme u toho zjišťování, přišel jsem ještě na jednu věc,“ nadhodil Ben. „Učedníci se Ježíše ptali, kdy nastane konec jisté doby spojené se zničením jeruzalémského chrámu a on jim na to řekl, že ta doba přijde, až se naplní řada různých věcí, třeba to, že evangelium bude hlášáno po celé římské říši.“

Magdaléna Nowak se usmála.

„Říkala jste, že tyhle verše jsou pro vás hlavním důvodem, proč vám Bible nedává smysl,“ přerušoval Ben naschvál její slova, „takže jsem se chtěl zeptat, když jsem vám to teď tak hezky a smysluplně vysvětlil, jestli už jste připravená přijmout Ježíše. Můžeme se modlit spolu třeba hned tady a teď.“

Magdaléna Nowak se rozesmála.

Ben se zvedl, aby odnesl nádoby a s vážnou tváří jí řekl: „Hezky se smějete, ale vůbec nevím, co je na tom, co jsem řekl, legračního.“

Na odpověď ale nečekal a vydal se s podnosem s nádobím k velké myčce. U té se k němu připojila Amy.

„Koukám, že nemáš moc skromné ambice,“ rýpla si do něho, „vážně by mě nenapadlo, že míříš tak vysoko, že ses rozhodl nakonec sbalit vnučku Káleba Steina.“

„Cože?“ podíval se na ni Ben nechápavě. „Já vůbec nikoho nebalím, to za první a za druhé se ke mně nic takového nedoneslo. Veronika má něco společného s Kálebem Steinem? S tím světoznámým kazatelem?“

„Blik,“ řekla Amy, zavrtěla hlavou a bez dalšího vysvětlování odešla.

Ben se zaraženě podíval směrem, kde seděli Veronika s Viktorem. Když se mu Veronika představovala, tak mu nedošlo, že by mohla mít něco společného s jednou z nejznámějších křesťanských osobností dané doby. Stein byl ředitelem nejprestižnější křesťanské univerzity a zároveň to byl oblíbený televizní kazatel hlavně kvůli tomu, že byl neskutečně vtipný. Na světě nebylo křesťana, který by neznal jeho jméno, a Benovi tohle spojení vůbec nedošlo. Možná i proto, že tehdy s Veronikou mluvil o Einsteinovi a jeho myšlenky se ubíraly spíš tímhle směrem. Na okamžik je nevěřičně pozoroval, jak se spolu smějí, a bezděky závistivě polkl.

6. kapitola

Ve dvě hodiny se rozpršelo tak silně, že museli práci přerušit. Za tu hodinu na nalezišti neobjevili vůbec nic zajímavého, ale než přišli do tábora, byli celí od bláta. Oblečení sice nepropouštělo vodu, ale bylo tak špinavé, že Ben vlezl pod sprchu i s ním, nejdříve osprchoval své oblečení a pak až sebe. Než se převlékl, byla už před sprchami fronta. Za ním tiše bublala recyklační jednotka, která čistila veškerou vodu ze sprch. Ta se používala stále znovu a znovu. Úspora a recyklace byly heslem všeho

už celá staletí. Ben například vůbec nechápal, že v určité době mohli lidé plýtvat něčím takovým, jako byla voda, třeba na splachování. Spalovací toalety vytěsnily ty splachovací už v průběhu 22. století.

Mokrý oblečení odnesl na pokoj, kde ho pověsil na ramínko, a seběhl po schodech do spodní části bytovacích buněk, kde byla jídelna. Viktor, který se právě bavil se svou tetou, se na něho usmál.

„Domluvil jsem, že si můžeme půjčit minibus a vyrazit na ten výlet už teď. Nechápu, jak je ještě v dnešní době možné, že se předpověď počasí splete, ale asi se obrátil vítr. U moře se to občas stává. Původně nás měl ten déšť minout. Ráno se mi nahlásilo patnáct lidí a to akorát vychází. Sice by teď měli zájem i další, ale kdo dřív přijde, ten dřív mele. Jestli chtějí jet také, budou si to muset zařídit nějak jinak.“

„Nebude v tom akváriu narváno?“ nadhodil Ben.

Viktor zavrtěl hlavou. „Už jsem tam zavolal a koupil jsem lístky, naštěstí tam pouštějí každou půlhodinu jen určitý počet lidí. Jsme tam objednaní na třetí. Ještě si můžeme dát něco dobrého, než se vyhrabe ženská část výpravy,“ řekl a zamířil k pultu s občerstvením, kde bylo k svačině připravené různé ovoce, ořechy, pečivo a jogurty.

Ben si nabral na talíř pár ořechů a nějaký koláč a hlavně si natočil teplý čaj, na který se těšil od chvíle, kdy začaly dopadat první kapky.

Magdaléna Nowak si přisedla k nim a chvíli se s nimi bavila o tom, jak budou další den postupovat v prohledávání naleziště. Viktor jí slíbil, že si za to volné odpoledne zkrátí druhý den aspoň polední pauzu a ráno nastoupí už v osm. Bena ta vyhlídka vůbec nelákala, ale viděl, že i Viktora zajímá, jestli na daném místě něco najdou a neodvážil se cokoliv namítnout.

Magdaléna Nowak si Bena chvíli zamýšleně prohlížela a pak nadhodila. „Mám další otázku na našeho biblistu.“

„Tím myslíte, doufám, jeho,“ odpověděl rychle Ben a ukázal na Viktora.

„Jeho názory už znám,“ řekla kurátorka. „Zajímá mě, jestli nepřijdete s něčím novým.“

Ben si povzdychl. Bylo mu jasné, že je to zase nějaký chyták.

„Trápí mě ty rány ve Zjevení,“ přiznala. „Vy věříte tomu, že je to doslovné?“

Ben váhavě přikývl.

„Když bude zatměna asi třetina slunce, kolik pak bude na Zemi stupňů? Nezmrzne tady? A to slunce se pak zase nějak vzpamatuje, když pak o něco dál sežehne lidi ohněm a bude obrovské teplo? Úplně mi tyhle kosmické úkazy nejsou jasné,“ řekla a zatvářila se ztrápeně.

Viktor nadzdvihl obočí a zatvářil se pobaveně, ale nic na to neřekl.

Ben se tentokrát nedal. „Do zítřka vám to spočítám na desetinu stupně přesně,“ odpověděl pohotově.

Magdaléna Nowak se pousmála. „To bych vážně ocenila, Bene. Ale na druhou stranu bych nerada, abyste si tím kazil večer. Vy křesťané mě fascinujete jednou věcí – v Bibli jsou do očí bijící nesrovnalosti a vy místo toho, abyste to uznali, budete trávit hodiny tím, že budete vymýšlet logické argumenty, jak do sebe ty nepasující věci napasovat. Bylo by mnohem jednodušší uznat, že je to kniha plná nesmyslů a začít žít.“

Ben si povzdychl. „Víte, kdysi jsem poznal Krista. Ten moment, kdy vstoupil do mého života, je to nejsilnější, co jsem kdy prožil. V Bibli je napsané, že nás Kristus přišel zachránit z našich hříchů a já jsem prožil radikální osobní proměnu a osvobození. Od té doby nejenže vím, že je živý a existuje, ale často vnímám to, jak mě vede nebo mi něco říká. To, že nerozumím některým věcem, které Bible říká, mi nikdy nevezme tenhle zážitek. Jsem si jistý, že Ježíš je živý a že je to opravdu Boží Syn. Někteří lidé mají za to, že Ježíš byl jen nějaký dobrý člověk, ale-“

„Hlavně na mě nevytahujte C.S. Lewise a tu argumentaci, že Ježíš byl buď Bůh, lhář nebo šílenec,“ přerušila ho archeoložka. „Neurázejte tím mou inteligenci.“

„Vám to přijde nelogické?“ podíval se na ni Ben váhavě.

Magdaléna Nowak potřásla hlavou. „Logiku to má,“ odpověděla, „asi jsem použila špatné slovo, měla jsem říct spíš přehled. Často pracuji se studenty a vždycky mě fascinuje, když si nějaký dvacetiletý mladíček myslí, že někdo s mým vzděláním tyhle argumenty nezná.“

Magdaléna dopila svou kávu a dodala: „Myslím si, že Ježíš Kristus byl buď lhář nebo šílenec. Nebo spíš kombinace obojího. Myslím, že těm podivnostem, které si vymýšlel, sám věřil a že si doopravdy myslel, že je Bůh a že dokonce vstane z mrtvých, ale v tom se přepočítal.“

S těmi slovy se zvedla a nedovolila mu, aby jí na to odpověděl.

Ben se díval, jak odchází a byl rád, že šla pryč. Nebyl si jistý, jak by se s ní měl bavit.

Viktor mu položil ruku na rameno.

„Nic si z ní nedělej,“ řekl mu přátelsky. „Ráda provokuje. Ty její argumenty nejsou tak neprůstřelné, jak si myslí, ale ono nemá význam se s ní moc bavit. Předem se rozhodla, že všechno, co jí jakýkoliv křesťan řekne, je nesmysl, tím spíš, pokud je to někdo, kdo je v našem věku. Je to, jako by měla před sebou neprůstřelný štít. Zkrátka se rozhodla, že se k ní nic z toho nedostane a vůbec to není o pravdivosti toho obsahu, ale o ní.“

V tu chvíli vešla do jídelny Veronika, podívala se na hodinky, a když zjistila, že má ještě pár minut času, vzala si také něco k svačině.

„Copak tady řešíte?“ nadhodila.

„Ale, naše drahá tetička zkouší na Bena svůj repertoár argumentů.“

„Víš, my se s ní nehádáme,“ řekla Veronika. „Ono jí totiž jde o jednu věc. Zná opravdu hodně věcí z historie a její největší potěšení je zahrnat lidi do kouta a přinutit je uznat, že něco neví. Nejlepší je se s ní buď bavit o něčem jiném nebo se jí slušně zeptat na to, co ví ona. Má z toho aspoň radost, že může někoho poučit. A je vážně sečtělá, takže se toho od ní dá dost dozvědět.“

„Chceš říct vtip?“ nadhodil Viktor.

Ben přikývl.

„Její syn je kazatel. A to je jeden z hlavních důvodů, proč je tak neskutečně našťavaná na všechny křesťany. Nedokáže se s tím vyrovnat. Myslela si, že ten její jediný vypiplaný synáček, se kterým si dala takovou práci, bude žít život, jaký mu připravila ona, a náš drahý bratránek ji takhle vypekl. Celé

je to dost osobní. Myslím, že kdyby se jí Ježíš osobně zjevil, tak mu, místo aby padla na kolena, vynadá, že jí ukradl syna.“

„A vaši rodiče jsou křesťané?“ ujišťoval se Ben.

Veronika přikývla. „Víš, tohle by bylo všechno na delší povídání, ty naše rodinné příhody a vztahy. Dědeček Nowak je kovaný ateista, jehož dcera se zamilovala do syna jednoho z nejznámějších současných kazatelů. A zatímco teta jde v dědečkových šlépějích, náš táta podvracel celou rodinu tím, že obrátil na víru široké příbuzenstvo. Jednu dobu kvůli tomu byly u nás dost napjaté vztahy, ale nakonec děda s tetou usoudili, že by asi zůstali nakonec sami, kdyby se přestali bavit se všemi křesťany v okolí. Každopádně umíš si představit Den díkůvzdání, při kterém sedí na jednom konci stolu autor nejšílenější ateistické knížky, která existuje, a na druhé straně Káleb Stein?“

Ben se zatvářil trochu rozpačitě. „Asi u vás musí být veselo,“ řekl. „Popravdě řečeno jsem si to vůbec neuvědomil, když ses mi představovala, řekla mi to až dnes Amy. Jsem asi trochu natvrdlý nebo mi to nedošlo, protože nechápu, co děláte v téhle části světa. Předpokládám, že jste se narodili v Americe?“

„V Americe žije děda,“ zavrtěla Veronika hlavou. „Náš táta učí na univerzitě v Jeruzalémě a my jsme prožili dětství tam. A jinak tady máme tetu a bratránka, kterého máme rádi, tak jsme si do té žádosti vyplnili, že chceme pracovat tady s ní.“

„Chtěli jsme totiž trochu víc poznat Evropu, takže o víkendech podnikáme různé výlety. Nikdy dřív jsme nebyli v těch severních zemích jako je Finsko nebo Švédsko a neznáme moc dobře ani Anglii,“ řekl Viktor na vysvětlenou a zvedl se od stolu. „Měli bychom jít. Jdu napřed nastavit našeho řidiče.“

Viktor se rozhlédl po jídelně a nahlas zavola: „Kdo jede na výlet, tak za pět minut ať jste venku. Jinak peníze mi můžete poslat až večer, vstupné je dvacet dolarů.“

Zatímco se lidé trousili do minibusu, Viktor zadával robotovi, který dopravní prostředek řídil, souřadnice, kam má jet.

„Co se týče toho poznávání Anglie, tak by mi bylo potěšením vám to tam trochu ukázat,“ nabídl Ben Veronice cestou k minibusu. „Narodil jsem se tam a je to odtud kousek, můžu vás tam kdykoliv vzít na víkend.“

„To by bylo fajn,“ usmála se na něho Veronika.

Sedla si ke svému bratrovi a vedle Bena se usadil John, který měl ovšem sluchátka v uších, poslouchal nějakou hudbu a díval se z okénka. Ben si během cesty otevřel tabulku, kterou mu poslal Viktor - srovnání tří kapitol ze synoptických evangelií, která mluvila o konci světa. Byly to pasáže Matouš 24, Marek 13 a Lukáš 21. (Příloha č. 2)

Ted', když viděl ty tři texty vedle sebe, ho do očí bily věci, kterých si nikdy dříve nevšiml. Třeba ta ohavnost zpusťování. Věděl, že křesťané po staletí věřili, že aby se slova Bible naplnila, musí být postaven třetí chrám, do kterého usedne Antikrist a tím ho znesvěť. Tohle ho kdysi trápilo, protože třetí chrám už dávno stál, ale bylo v něm velké muzeum a on netušil, jak by se dalo znesvětit muzeum. Na druhou stranu si ale konec světa žádal Antikrista a Ben si byl dřív jistý, že jednou do sebe všechny ty věci nějak zapadnou. Měl totiž za to, že Antikrist má s tou ohavností něco společného. Jenže tady

viděl, že Lukáš používá úplně jiné vyjádření: *Ale když uvidíte Jeruzalém obklopený armádami, tak vězte, že jeho zpusťování je blízko.*

Ben si povzdychl. Ježíš se bavil s učedníky o tehdejší chrám a o Jeruzalémě a on nechápal, kde je v textu ta hranice, kdy tenhle proslov končí a mění téma. Ve 27. verši verze, kterou uváděl Matouš, říkal: *Protože jako blesk svítí od východu a je spatřen i na západě, tak bude příchod Syna člověka. A pak mluvil o tom, jak se otřesou různé mocnosti na nebi, jenže když sklouzl pohledem k Lukášovi, všiml si, že je tam znovu: lidé budou omdlívat strachy a z očekávání věcí, které mají přijít na obydlí římský svět, protože mocnosti nebes budou otřeseny.* (Lk 21:26 NB). A aby toho nebylo málo, po celém tom dlouhém výčtu, který zahrnoval i to, že se na nebi objeví znamení Syna člověka, všechny kmeny té krajiny budou naříkat a uvidí Syna člověka přicházet na nebeských oblacích s mocí a velkou slávou (Mt. 24:30) a dokonce i to, že pošle své anděly s mohutným zvukem trumpet a oni shromáždí jeho vyvolené ze čtyř větrů, z jednoho konce nebe k druhému (Mt. 24:31), Ježíš najednou řekl: *Myslím to vážně, že tato generace nepomine, než bude dosaženo všech těchto věcí. Nebe a země pominou, ale moje slova nepomnou.* (Mt. 24:34, 35 NB) A nebylo to tam napsané jen jednou. Po celém dlouhém výčtu věcí, které se evidentně nestaly, uvedli ta samá slova i Marek (Mr. 13:30, 31) a Lukáš (Lk. 21:32,33).

Tohle se nedalo rozplést. Byly jen dvě logické možnosti:

Buď měl Ježíš opravdu za to, že se jeho příchodu dočká ta daná generace, a jeho slova se nenaplnila.

A nebo to špatně chápal a Ježíš tím myslel něco jiného.

Třetí možnost byla, že se jeho slova musí jednou naplnit na nějaké jiné generaci, ale to nedávalo příliš smysl.

Vážně ho rozčilovaly verše, které si procházel už dříve, slova jako: *Neboť Syn člověka přijde se slávou svého Otce a s jeho anděly a pak odplatí každému podle jeho skutků. Myslím to vážně, že tady stojí někteří, kteří určitě nezemřou, dokud neuvidí přicházet Syna člověka ve svém Království.* (Mt. 16:27,28 NB) To bylo jasně vztaženo na generaci jeho současníků. Vztahovat to na jinou generaci byl podle něho nesmysl.

Ben vypnul počítač a díval se raději z okénka. Vyjeli z lesa a projížděli několika malými vesnicemi. S úsměvem si vzpomněl na filmy z dávných dob, které vykreslovaly lidská obydlí v budoucnosti jako obří mrakodrapy, mezi kterými létala auta. Možná to souviselo s představou, že lidí bude jednou na planetě hodně, ale k tomu nedošlo. Každá žena směla mít jen dvě děti a většímu počtu bránily zdravotní čipy, které zajišťovaly i antikoncepci. S oprávněním mít děti šlo samozřejmě obchodovat a dělalo se to tak hlavně v minulých stoletích, takže byly ženy, které měly více dětí, ale to bylo jen pár z těch bohatých, které si to mohly dovolit. Někteří aktivisté proti tomuto postupu protestovali, jenže toto jednoduché opatření téměř zázračným způsobem vyřešilo dva palčivé problémy zaostalých zemí – přelidnění a chudobu. Během pár desítek let zmizely slumy, ve kterých žili do 26. století ti nejchudší. Skoro dvě miliardy z nich. Mnoho žen své privilegium rádo prodalo a spokojily se s jediným dítětem, jen aby si zajistily lepší podmínky k životu.

Sice bylo mnoho technických inovací, které by si lidé před tisíci lety neuměli představit, ale hlavní pokrok, kterého lidstvo dosáhlo, byl úplně jiný – vymýcení chudoby, nevzdělanosti, nemoci a celkové setřetí rozdílů mezi jednotlivými částmi světa. Bohatí byli i nadále bohatí, ale chudí už nebyli chudí. Mnohý pán ze 13. století by si to s chutí vyměnil s dělníkem z 20. století, který měl základní vzdělání, a přesto měl mnohem lepší povědomí o světě, plnější břicho, neskonale lepší zdravotní péči a jistější

vyhlídky do budoucnosti. Pokroky, které lidstvo udělalo, způsobily, že člověk 36. století, který žil z celoplošně zavedeného minimálního příjmu, měl podobným způsobem přístup k tomu, co bylo dřív luxusem a mohli si to dovolit jen ti nejbohatší. Člověk nemusel být bohatý na to, aby zahlédl Zemi z vesmíru, měl doma robota, který za něj udělal veškeré domácí práce, nebo aby se vozil ekologickými dopravními prostředky, které se řídily samy. Neřešitelné ekologické problémy byly vyřešeny a nejen ty – třeba rakovina byla úplně zanedbatelná diagnóza, která byla bez potíží rozpoznána a potlačitelná ihned v zárodku a byla to tak lehce léčitelná nemoc, že nebyla ani důvodem, aby člověk přestal chodit do práce.

Na ulicích se příliš dopravních prostředků nepohybovalo a oni se propletli městem během pár minut. Většinou dopravou byly hyperloopy – rychlovlaky, které na kratších vzdálenostech vytlačily letadla i autobusy a nahradily z větší části i automobilovou dopravu. Lidé ve městech mnohem spíše využívali pohyblivé chodníky nebo jezdili na kolech, takže nějaké dopravní zácpy byly také minulostí.

Když vystupovali na parkovišti před akváriem, připojil se Ben znovu k Viktorovi a nešťastně se na něho podíval. „Prošel jsem si tu tabulku a jsem z toho jelen. Ani jsem se nezeptal, co budete dělat ty následující dny. Kdy jedete pryč? Budeš mít na mě ještě dneska nebo zítra čas?“

„My se nechystáme s Veronikou pryč,“ odpověděl Viktor. „V neděli se chceme podívat do Berlína a v pondělí a v úterý chceme jít normálně do práce. Rádi bychom vyrazili před Dnem díkyvzdání na pár dní do Ameriky za prarodiči a chceme si šetřit volno. Naopak sem někdo přijede za námi. V úterý večer sem má dorazit z Holandska náš bratranec Daniel se ženou a se synem a přespí tady. Ve středu jsme s nimi chtěli jet do zábavního parku do Hamburku, je to odtud kousek. Jestli chceš jet na nějaké z těch míst s námi, tak klidně můžeš.“

„Rodinný výlet vám rušit nebudu, ale do toho Berlína s vámi pojedou rád,“ přijal Ben s povděkem jeho nabídku.

Ben už viděl mnoho akvárií, ale na tomhle se mu líbilo to, že se pohyboval uprostřed tunelu a ryby pluly pod ním i nad ním. Samozřejmě to vše byly umělé nádrže, byl v zeměpisných šířkách, kde toho k vidění moc nebylo. Akvárium sice stálo na pobřeží, ale mohlo by být kdekoliv jinde ve městě, protože se skutečným mořem a podmořským světem na severu Německa nemělo nic společného. V těchto končinách byly dlouhé písčné pláže se světlým pískem, voda byla mělká a zakalená a ryby v ní příliš vidět nebylo. Ale Ben měl ty písčné pláže rád, dobře se po nich chodilo na dlouhé procházky a mohl tam pro radost sbírat drobné mušličky. Přesto si rád připomněl, jak pestrý je podmořský svět a obdivoval veškerou nádheru, kterou Bůh stvořil.

„Pěkné, ale není to tu moc velké,“ ozvalo se mu za zády a on se ani nenamáhal, aby se otáčel. Místo toho pozoroval korálový útes a pestré rybky, které jím proplouvaly. To, že je akvárium malé, mu nevadilo, protože se chtěl podívat ještě na bývalý maják u pobřeží, který sloužil jako rozhledna.

„Víš, říkal jsem si, jestli bys nechtěla pak jít se mnou do cukrárny,“ pokračoval John. „Viktor říkal, že se můžeme ještě projít po městě, než pojedeme zpátky, a když už nás počítač vyhodnotil jako vhodný pár... Totiž samozřejmě vím, že z toho nic nebude a že jsme v posledních minutách poslední doby, ale prostě jsem si myslel, že bychom si ještě mohli aspoň spolu vyjít a popovídat si. Tedy jestli chceš.“

„Neměly by to být spíš poslední sekundy?“ namítla Veronika namísto odpovědi. „Když už Jan říkal, že je to poslední hodina před skoro třemi a půl tisíci lety? Jak dlouho může taková poslední hodina

trvat? Přijde mi docela vtipné, že kdosi spočítal, že když je tisíc let u Pána jako jeden den, tak když se to vydělí, vyjde jedna hodina na 41,67 let.⁴ A je docela zajímavé, že zhruba čtyřicet let po těchto předpovědích přišel konec těch věcí, o kterých Ježíš mluvil.“

Ben se s trhnutím otočil, když zjistil, že ten, koho John zve na rande, je Veronika. V tu chvíli zjistil, že ho to neskutečně štve. Ani sám nevěděl proč. Pořád ještě přemýšlel občas o Amy a Veronika ho nijak zvlášť neupoutala, ale rád si s ní povídal. Chtěl, aby se s ní mohl bavit, kdy bude chtít a zahrnovat ji otázkami, pokud zrovna nemá Viktor čas, a ne aby někde courala s nějakým jiným klukem. Trochu se zamračil.

„Ty s námi nepůjdeš na ten maják?“ zeptal se jí.

„Jaký konec za čtyřicet let?“ divil se John. „O čem to mluvíš?“

„Zkus hádat,“ zasmála se Veronika. „Když to uhodneš, tak tě do té cukrárny pozvu já, a když ne, tak ti to vysvětlím cestou na ten maják.“

John se na ni podíval, jako by měl za to, že jí na maják opravdu trochu šplouchá. Benovi se ulevilo, když jí nedal žádnou odpověď. Cestou na maják se k němu rychle připojil ještě dříve než Veronika a začal si s ním povídat. Veronika dostala svému slovu a přidala se k nim, aby mu vysvětlila svůj pohled na konec, který už dávno byl. U majáku se od něho oddělila a šla za Viktorem.

John se tvářil, jako by právě absolvoval rozhovor s Mart'anem. „Ty počítače se asi zbláznily, že nás dva chtěly dát dohromady,“ utrousil, když odešla.

„Taky si myslím,“ vyhrkl Ben. „Na tvém místě bych si s ní rozhodně nic nezačínal.“

7. kapitola

Největším lákadlem pro turisty v Berlíně bylo muzeum Nový Pergamon, které bylo podstatně velkolepější než všechna zážitková muzea, která vlastnili příbuzní Veroniky a Viktora. Ben se obzvlášť těšil na atrakci, kdy se ve virtuální realitě mohl projít po městech starodávných civilizací, a nejen projít. Byla to taková hodně propracovaná hra pro dospělé, podobná počítačovým hrám, ovšem s tím rozdílem, že tady byla na ploše obrovského parku, který se rozkládal za městem, přidaná celá města a on se mohl rozhodnout, kterou dobu a civilizaci chce poznat. Pak se mohl bavit s uměle vytvořenými dávnověkými lidmi, kteří mu zároveň poskytovali určitá vodítka k tomu, jak se dostat do královského paláce, před samotného krále a zúčastnit se tam hostiny. Hostina už byla ovšem pravá, jídlo bylo v ceně vstupného a lidé, kteří se hostiny účastnili v roli krále a jeho dvora, byli historikové a studenti historie, kteří během hodování vedli s lidmi hovory o všem, co je zajímalo.

Pro Bena bylo ovšem nejzajímavější to, že jednou z osob, které mu poskytly určitá vodítka, jak má postupovat, byl starý žebrák, který seděl u městské brány a lamentoval, že jeho „nebesa a země byla zakryta“ a prosil kolemjdoucí, ať mu „pomohou stvořit nová nebesa a novou zemi“⁵.

Ben se zaraženě podíval na Viktora. „Co má tohle znamenat?“

„To samé, jako když ty řekneš, že se ti zhroutil celý svět,“ odpověděl Viktor, „nebo že potřebuješ začít znovu, od začátku.“

⁴<https://sozo.cz/?p=6864>

⁵Jonathan Welton: The Art of Revelation, str. 141 – Arabové používají tento výraz podobně jako kdysi hebrejští proroci

„Jo, to chápu,“ řekl Ben, „ale mně jde úplně o něco jiného. Když je v Bibli řeč o tom, že nebe a země pomínou, je tím míněna planeta Země? Vždycky jsem to tak bral, nikdy jsem si ani jinou možnost nepřipustil.“

„Osobně mám za to, že tím planeta myšlena není,“ odpověděl Viktor. „Víš, že jsou v Bibli různé verše jako třeba: *Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stoliči Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky.* (Iz. 9:6,7 kral.) Já v tom vidím nekončící království, jak říká i anděl Marii, když jí oznamuje, že porodí syna, který: *Bude navěky kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování bude bez konce.*“ (Lk. 1:33 B21)

Veronika, která je poslouchala, začala hledat ve čtečce proroka Izaiáše. Poslouchej tohle, Bene:

Neboť hle, tvořím nová nebesa a novou zemi; dřívější věci nebudou připomínány, ani nepřijdou na mysl. Jen se veselte a jásejte až navěky nad tím, co tvořím, neboť hle, tvořím Jeruzalém plný plesání a jeho lid samé veselí. Budu jásat nad Jeruzalémem a veselit se ze svého lidu. Nebude už v něm slyšet zvuk pláče ani zvuk úpěnlivého křiku. Nebude tam již miminko živé jen několik dnů a stařec, který nenaplní své dny. Neboť mládenec zemře ve věku sta let a ten, kdo nedosáhne sta let, bude považován za zlořečeného. Vystavějí domy a budou v nich bydlet, vysadí vinice a budou jíst jejich ovoce. Nebudou stavět, aby bydlel jiný, nebudou vysazovat, aby jedl jiný. Vždyť dny mého lidu budou jako dny stromu, a moji vyvolení sami spotřebují, co svýma rukama vytvoří. Nebudou se namáhat zbytečně a nebudou rodit pro ohrožení, protože jsou sítě požehnaných Hospodinových, a jejich potomci s nimi. (Iz. 65:17-23, ČSP)

„Nevím, jestli to v tom slyšíš,“ doplnil ji Viktor. „Nová země, kde mají lidé děti a umírají, je podle nás spíš nový věk. Ježíš přece jasně řekl, že po vzkříšení se lidé nežení a jsou jako andělé.⁶ Když mají lidé za to, že budou vzkříšení a pak budou žít jako andělé na nové zemi, tak to nějak nesedí, nemyslíš?“

„Poslouchej ještě tohle další místo,“ pokračovala Veronika: „*Neboť tak jako přede mnou zůstávají nová nebesa a nová země, které dělám, je Hospodinův výrok, tak bude zůstat vaše potomstvo a vaše jméno. A novoluní co novoluní, sobotu co sobotu bude přicházet veškeré tělo, aby se sklánělo přede mnou, praví Hospodin. I vyjdou a pohlédnou na mrtvoly těch, kteří proti mně byli vzpurní. Ano, jejich červ neumírá a jejich oheň nehasne. Budou k opovržení veškerému tělu.*“ (Iz. 66:22-24 ČSP)

„Víš, lidé většinou znají jen ten novozákonní jazyk, ale neuvědomují si, že je to spojené s pasážemi ve Starém zákoně, které vyznívají velice pozemsky,“ řekl Viktor. „Když Josephus Flavius popisoval chrám, řekl tam, že:

První ... brána, sedmdesát loktů vysoká a pětadvacet široká, neměla dveří, neboť naznačovala nebe odevšad viditelné a vždy otevřené...“⁷

⁶Lukáš 20:35

⁷Josephus Flavius, Dobyť Jeruzaléma, překlad Ferdinand Romportl, nakladatelství Otto, Praha, str. 57-58

„Zajímavější je pasáž z Židovských starožitností,⁸ kde Flavius vysvětluje, že stánek měl tři části, tam, kde bylo moře a země mohli vstupovat kněží, ale třetí část, nebesa, jim byla nepřístupná, ta byla oddělená pro Boha,“ ujala se opět slova Veronika.

„Tím vším mi chcete říct, že když Ježíš mluví o tom, že nebe a země pomínou, myslí tím, že bude zbořený chrám, že ano?“ ujist'oval se Ben. „Proč to ale neřekl normálně?“

„Celý ten rozhovor v Matoušovi 24 je o tom, že bude zbořený chrám,“ upozornil ho Viktor. „Učedníci se na začátku ptají, kdy bude zbořený chrám – vždyť si ho prohlížejí, Ježíš jim říká, že tam nezůstane kámen na kameni, pak se dlouze baví o tom, co se bude dít za života oné generace – hladomory, zemětřesení, nepokoje a tak dále. Říká jim, jak se mají zařídit, vyhnout se Jeruzalému, utéct do hor a varuje, že přijde a uzavírá to tím, že nebe a země pomínou. Já si myslím, že oni moc dobře věděli, o čem mluví zkrátka proto, že se o tom bavili celou dobu.“

„A nebavili se o tom bezdůvodně,“ řekla Veronika. „To nebylo tak, že šli jen tak kolem chrámu a napadlo je to. Myslím, že učedníci to téma nadhodili kvůli věcem, které Ježíš říkal do té doby, a těch byla celá řada. Mluvil o lidech, kteří nechtěli přijít na svatbu králova syna, a řekl:

„Když to král uslyšel, rozzlobil se a poslal své armády, zničil ty vrahy a jejich město spálil.“ (Mt. 22:7 NB)

A taky říká:

Vý hadi, vy potomci zmijí, jak uniknete soudu v údolí Hinóm? Proto, hle, posílám vám proroky, moudré muže a učitele zákona. Některé z nich zavraždíte a ukřižujete a některé z nich necháte zbičovat ve svých synagogách a budete je pronásledovat od města k městu tak, aby na vás padla všechna krev spravedlivých prolitá na zemi, od krve spravedlivého Ábela až po krev Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zavraždili mezi svatyní a oltářem. Myslím to vážně, že všechny tyto věci přijdou na tuto generaci.

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, který vraždíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posláni! Jak často jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje kuřata pod svá křídla a nechtěli jste! Hle, váš dům je vám zanechán pustý. Neboť vám říkám, že mě od nyníška nevidíte, dokud neřeknete, 'Požehnaný je ten, který přichází ve jménu Páně!'" (MT 23:33-39 NB)

Ten překlad pekelný trest, uváděný v některých Biblich, je na tomto místě naprosto zavádějící. Má tam být Gehena, což je prepis pro slovo údolí Hinóm, které bylo vedle Jeruzaléma, ta Gehena plná mrtvol, kde červ neumírá a oheň nehasne, o čemž mluví i Izaiáš. Bylo to obětiště, ale i skládka plná odpadků, které se tam pálily a také místo pro popravy zločinců. Ve Starém zákoně bys to našel v Jeremiáši, tam kde je řečeno třeba: *Proto hle, přicházejí dny, je Hospodinův výrok, kdy se už nebude říkat: Tófet ani údolí Hinómova syna, ale údolí zabíjení, a budou pohřbívát v Tófetu, až už nebude místo.*“ (Jer. 7:32 ČSP)

„Mě už z vás dvou začíná třestit hlava,“ podíval se na ně Ben. „Vždyť to vypadá, že tím svým příchodem Ježíš musel myslet úplně něco jiného!“

⁸přeloženo z Jonathan Welton: The Art of Revelation, str. 141

Viktor přikývl. „Vždyť také řekl: „Říkám vám pravdu, že neprojdete všechna izraelská města, než přijde Syn člověka.“ (Mt. 10:23)

„Jak dlouho si myslíš, že trvá projít izraelská města?“ přisadila si Veronika. „Čtyřicet let? Jednu generaci? Nebo dva tisíce let? Nebo tři a půl tisíce let?“

„Už ho raději necháme, ano?“ usmál se Viktor na svou sestru. „Jinak umřeme hladu. Jestli tady budeme takhle diskutovat, tak asi nepřijdeme na to, jak se máme dostat na tu hostinu ke králi,“ řekl Viktor a znovu si nasadil brýle pro virtuální realitu.

8. kapitola

Ben nechápal, co může připadat někomu zajímavé na archeologii. Celé pondělní dopoledne se přehrabovali v hlíně pod vyvráceným stromem. Pak přišel přívalový déšť. Druhý den museli onen zatopený dolík vysušit, protože v něm stála voda. Naštěstí měli pro takové případy speciální čerpadlo.

Chápal samozřejmě, že to, čím se zabývají, není doopravdická archeologie. Byla to ekologická stáž. Opravdoví archeologové asi zkoumali lepší místa než staré skládky odpadků a zbytky rozbořených domů, starých několik staletí.

„Tak co ten Ježíšův příchod?“ nadhodil Ben, když doobědvali čárka, a vraceli se zpátky na naleziště. Byl moc rád, že tam s ním jsou Viktor a Veronika, ale stejně byl lehce otrávený. Bylo úterý, den, kdy měl být v Jeruzalémě a kdy se slavil svátek Zochron tru'a – upamatování troubením. Křesťanské slavnosti, jejichž židovský původ někteří křesťané ani neznali, odrážely zvyk troubit na šofar jako upamatování se na smlouvu uzavřenou na Sinaji mezi Izraelity a Hospodinem, a při zahájení slavností se na různé rohy troubilo o sto šest. A každý tiše doufal, že zrovna tohle zatroubení je onen zvuk poslední polnice, při kterém přijde Ježíš.

„První věc, co bych k tomu řekl, je ta,“ začal Viktor, „že mám obavy, že si lidé udělají na základě pár veršů svou představu Ježíše přijíždějícího na bílém koni, aniž by věděli, co to slovo příchod, řecky 'parousia', znamená. A jsou schopni dokonce tvrdit na základě knihy Zjevení, že v nebi jsou stále a koně. V každém běžně dostupném slovníku a komentáři je několik definic tohoto slova, které znamená zejména to, že někam přijíždí majitel, který má jediný právo vyřešit určitou situaci.⁹ To slovo znamená přítomnost, osobní přítomnost a hojně se používalo pro návštěvu krále nebo královského hodnostáře, slavenou s velkou okázalostí a důstojností.¹⁰ Setkání ve vzduchu vyjadřuje spíš to, že mu jde někdo naproti, a to popisuje situaci, kdy emisáři vyšli za brány v ústřety hodnostáři a doprovodili jej zpět do svého města.

Co se týče těch oblak, tak lidé si to zase vyloží po svém, že to nemůže znamenat nic jiného než to, že poletí do nebe, aniž by si uvědomili symboliku oblaků ve Starém zákoně, kde to bylo používané jako předzvěst Božího soudu. V Bibli je často řeč o Dni Hospodinově (Příloha č. 3), který je dnem oblaku a zároveň je to den pomsty a soudu. Domnívám se, že oním Dnem Hospodinovým je právě čas pádu Jeruzaléma. Den Hospodinův, kterému se v Novém zákoně říká Den Páně, je onen den, který přichází jako zloděj v noci a v němž nebesa s rachotem pomínou, tedy se zřítí, podle mne, ona chrámová nebesa. Takže ta oblaka mnohem spíš ukazují na soud než na výlet od nebe.

Zkrátka si myslím, že tyhle pasáže jsou metafora. V době pádu Jeruzaléma došlo k odstranění staré smlouvy a potvrzení té nové se vším všudy, to je ten nový Jeruzalém, ta nová země, ta svatba. Čas do

⁹<https://biblehub.com/greek/3952.htm>

¹⁰Craig Keener: IVP komentář k dobovému pozadí Bible, str. 719

té doby byly zasnuby a církve čekala na svého ženicha, tohle bylo ono ustanovení věku Království. Lidé stále čekají, že půjdou nebo dokonce poletí do oblak do království, zatímco království přišlo sem. Lidé šli vstříc svému vracejícímu se Pánu, doprovodili ho královsky do jeho panství, tedy zpět na místo, odkud přišli, ale už do nového města a nového věku.

Ve Zjevení se království světa stává královstvím našeho Pána. Věřím, že tehdy nastal určitý duchovní přelom. Křesťané se posmívají Židům, že si představovali Mesiáše, který přijde fyzicky vládnout do Izraele a díky tomu, že Ježíšův pobyt na zemi neodpovídal jejich představám, tak to vše minuli. A sami si jeho druhý příchod představují stejně fyzicky a spojený se stejným druhem pozemské vlády jako Židé tehdy, a to navzdory tomu, že Ježíš řekl, že jeho království není z tohoto světa.¹¹

Ben na chvíli přestal odklízet hlínu a opřel se o rýč. „V podstatě mi všechno, co říkáte, sedne,“ podíval se na Viktora. „Má to logiku, zapadají mi do sebe pasáže Písma, které jsem dřív nechápal a hlavně to vysvětluje jednu podstatnou věc – proč to ti lidé očekávali brzy. Na druhou stranu mi na tom dvě věci příšerně vadí. Jedna z nich je, že je to všechno popisováno velice normálními slovy, která jsou pro mě hrozně zavádějící a evokují, že to, co se bude dít, je něco hmatatelného, viditelného a zásadního. Jenže celá ta věc je ve vašem podání hrozně neviditelná. A s tím souvisí to, že si uvědomuji, že je nám ten jazyk Bible nesmírně vzdálený. Vždycky jsem si myslel, že je Bibli víceméně možné rozumět, když ji člověk čte jen tak a ne že tak obyčejná slova jako příchod nebo nebesa a země znamenají něco jiného. Když se to spojí s tím, že jsou slova jako údolí Hinóm, konec věku nebo hlásání evangelia Římské říši přeložená jako peklo, konec světa a hlásání evangelia po celém světě, je z toho ještě větší zmatek.“

Ben se napil a pak se znovu chopil rýče. „Každopádně chápu, že pokud to slovo 'parousia' není příchod v tom slova smyslu, jak jsem tomu vždycky rozuměl,“ řekl, aby shrnul to, co se právě dozvěděl, „tak to znamená, že žádné vytržení nebude. Vůbec.“

Viktor přikývl a zasmál se. „Ježíš to tu vážně nevytrhne,“ řekl z legrace. „Ted' ani nikdy jindy.“

Bylo 14:40:00, první den svátku Roš ha-šana a v tu samou chvíli rozzářil oblohu nad Jeruzalémem ohnivý sloup, který zcela zastínil místo, kde stál už od roku 2454 třetí chrám.

Magdaléna Nowak byla právě v jídelně a něco si tam četla. Jediný další člen personálu, který zůstal na svátek Roš ha-šana v táboře, byla kuchařka. Archeoložka měla jako většina lidí nastaveno na počítači, aby se jí zobrazovaly automaticky opravdu důležité zprávy a nyní se jí před očima zhmotnila hologramická postava reportérky, která roztřeseným hlasem informovala veřejnost o tom, co se právě stalo v Jeruzalémě. Tam, kde byla Chrámová hora, se shromáždily tisíce lidí, a nyní tam nezůstal jeden jediný.

Historička vtrhla vyděšeně do jídelny, kde kuchařka právě s hrůzou v očích sledovala ten samý jev.

„Vy jste křesťanka? Jste spasená?“ vyhrkla Magdaléna Nowak. Žena zavrtěla hlavou a do očí jí vstoupily slzy. Byla si jistá, že právě propásla to, před čím ji varovali všichni její křesťanští přátelé – vytržení.

Magdaléna Nowak nečekala na nic dalšího a jako s větrem o závod se rozeběhla do lesa, kde pracovali na archeologickém nalezišti její stážisté.

¹¹Verše: Zj 11:15, Jan 18:36

Tam ji k jejímu překvapení a úlevě přivítaly tři páry překvapených očí. I oni nevěřicně zírali na reportérku, která se vznášela ve vzduchu před každým z nich.

„Jak to má být s tím vytržením? Jak to má vypadat?“ vysypala ze sebe udýchaně Magdaléna Nowak. „Je to jako se spasením? Člověk musí přijmout Ježíše, aby byl spasený, musí v něj věřit, že ano? Je to stejné i s tím vytržením, musí v něj člověk věřit, aby byl vytržený?“

„Myslím, že ty pasáže o spasení a o vytržení lidé hrozně překrucují,“ začal Viktor, ale ona ho přerušila. „Já vím, co si o tom myslíte vy dva, ale já se teď ptám jeho,“ obrátila se na Bena. „Vy věříte spoustě divných věcí, kterým věří jen pár procent současných křesťanů, a já chci vědět, co říkají ti ostatní, co si myslí většina. O těch vašich názorech toho vím dost. Jak je to, Bene?“

Veronika se chvěla jako osika a po tváři jí tekly slzy. Tam, kde byl dříve jeruzalémský chrám, nebylo nyní vůbec nic, jen obrovský kráter, do kterého nyní proudem tekla voda z rozbitého hlavního jeruzalémského potrubí.

Ben byl stejně zaskočený jako všichni ostatní a nebyl schopný dát archeoložce žádnou rozumnou odpověď. Místo toho se díval na nově vznikající jezero, které se rychle plnilo vodou, a pohlédl na Viktora.

„Kde je ta pasáž o těch potocích vod, které potečou z Jeruzaléma? Někde v Ezechielovi?“

Viktor přikývl a nechápavě se díval na zprávy. „Tohle nemůže být vytržení, tohle musí být něco jiného,“ řekl potichu, „takhle to přece nemá vypadat, vždyť tak si to nepředstavují ani ti, kteří tomu věří.“

Odpovědi jim ale byly jen nové zprávy, další rozrušený reportér hlásil, že se ten samý ohnivý sloup objevil i nad pláni Megiddo.

„V Bibli-“ začal Viktor, ale Veronika se na něho obořila: „Můžeš toho nechat? Přestaňte tady řešit nějakou pitomou teologii. Copak si neuvědomujete, že na to shromáždění v jeruzalémském chrámu jel i děda a že ho místo babičky doprovázela máma?“

Při tom posledním slově se jí zlomil hlas. Viktor zbledl. Opravdu si to v tom rozrušení hned neuvědomil. Ale bylo mu jasné, že ať už se v Jeruzalémě právě stalo cokoli, tak tam byli dva členové jeho rodiny. A Benovi vzápětí došlo, že tam byla také Amy.

Veronika rychle vytočila přes počítač číslo své matky, ale místo spojení se jí objevila zpráva: *V tuto chvíli se nelze s tímto číslem spojit, prosím nepanikařte a vyčkejte na další zprávy, kompletní seznam všech čipů, které v tuto chvíli v Jeruzalémě pohřešujeme, bude známý během 10-15 minut.*

Zatímco se Viktor pokoušel spojit se svým dědou a na obrazovce mu naskočila ta samá zpráva, zíral Ben s otevřenou pusou na ohnivý sloupec, který pohltil obří sportoviště na pláni Megiddo, pod horou Har Megiddo (řecky se přepisuje jako αρμαγεδδων = Armageddon), spolu s deseti-tisíci lidmi, kteří tam byli v tu chvíli shromáždění k oslavě svátků. A obrovský žár způsobil další neskutečnou tragédii – roztavil a přerušil obří uzavřený tunel hyperloopu, ve kterém se řítily rychlostí přes tisíc kilometrů v hodině souprava rychlovlaku. Ten se vysypal z přerušeného tunelu jako nějaká hračka a rozlámal se na tisíc kousků, které se vzápětí ocitly v plamenech. Záchranáři, kteří dorazili na místo o tři minuty později, neměli koho zachraňovat a Ben se díval na to, jak oni otrlí muži padají na kolena a pláčou. Přijíždějící jednotky hasičů a hasící roboti začali rychle měnit svůj směr a mířili k nedalekému lesu, který od zničeného vlaku vzplál. Na pláni Megiddo se už neměl požár kam dál šířit, ale teď hrozilo,